

KATTURAI KOVAI

Page 86-102

12

BY

Vidwan M. Rajamanikkam Pillai, B.O.L., L.T., M.O.L.,

Senior Tamil Pandit, Muthialpet High School, Madras.

The Educational Publishing Co.,

Thyagarayanagar : : Madras.

கட்டுரைக் கோவை

மா. இராசமாணிக்கம், B.O.L., L.T., M.O.L.

தலைமைத் தமிழாசிரியர்,

முத்யாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப் பள்ளி, சென்னை

எடுகேஷனல் பப்ளிஷிங் கம்பெனி

தயாகராயநகர்

:::

சென்னை

காபிரைட்]

1946

[அணை 12

First Edition—January 1946

KABEER PRINTING WORKS, TRIPLICANE, MADRAS

முகவுரை

‘கட்டுரைக் கோவை’ என்னும் பெயருடன் வெளிவரும் இந்நூல் உயர்வகுப்பு மாணவர்க்கு உரியது. இதன்கண் (1) மொழி (2) இலக்கியம் (3) நாட்டு முன்னேற்றம் (4) ஆராய்ச்சி (5) வரலாறு (6) இந்தியப் பழங்குடிகள் (7) சீர்திருத்தம் என்னும் ஏழு பொருள் பற்றிய கட்டுரைகள் அடங்கியுள்ளன. இவை உயர்வகுப்பு மாணவர்க்கேற்ற எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளன. ‘ஒரு நூலிலேயே பல பொருள்களை அறிவிக்க வேண்டும்’ என்னும் நோக்கத்தைக் கல்வித் துறையினரும் ஆசிரிய நண்பர் பலரும் வெளியிட்டுள்ள காரணங் கொண்டு, இந்நூல் தயாரிக்கப்பட்டதாகும். இந்நூலின் நலனை மாணவர் உலகம் துய்க்குமாக!

‘சேக்கிழார் அகம்’, }
சென்னை.

மா. இராசமாணிக்கம்

உள்ளுறை

எண்	பக்கம்
1. வரைமொழியும் வாய்மொழியும் ...	1
2. அரசனும் அரக்கனும் ...	10
3. முஸ்தபா கமால் பாஷா ...	17
4. ✓ இந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி ...	27
5. பல்லவ மல்லன் ...	44
6. { இந்தியப் பழங்குடிகள்—கொண்டர் I ...	61
7. { கொண்டர் II ...	79
8. தமிழ்நாட்டுக் கோவில்கள் ...	86

கட்டுரைக் கோவை

1. வரைமொழியும் வாய்மொழியும்*

தமிழ் மொழி மாற்றம்

ஒரு காலத்தில் எல்லோராலும் பேசப்பட்ட மொழி எழுதப்பட்டவுடன் இலக்கிய மொழியாக மாறிவிடும். பிறகு அது, பேச்சு மொழி மாறுதலால் நாளடைவில் தனித்து நின்றலும் உண்டு. இம்மாறுபாடுகள் இயல்பாக உண்டாகி வருதல் கண்கூடு. எழுதப்பட்ட காலத்திற்குரிய சொற்பொருள் பிற்காலத்தில் வேறுபடுதலும் உண்டு. சொற்களும் உருமாறும்; வழக்கொழிந்து விடும். இவ்வண்மைகளைத் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்களும், சங்க நூல் உரையாளர்களும் ஆங்காங்குக் குறித்துச் செல்லலைக் காணலாம். 'அழன், புழன்' என்ற தொல்காப்பியச் சொற்கள் வழக்கு ஒழிந்தன; 'புரத்தல்' என்னும் சங்க காலச் சொல் 'காத்தல்' என்னும் பொருளில் இடம் பெற்று விட்டது. 'புரத்தல் - உண்டி கொடுத்துக் காத்தல்' என்பதே பழைய பொருள். இப்பொருளைக் கன்னட மொழியிற் காணலாம். இங்ஙனம் பிற்காலத்தில் பொருள் திரிந்த சங்க காலச் சொற்கள்

* எழுத்து மொழியும் பேச்சு மொழியும் (Written and Spoken dialects)

பலவாகும். தமிழின் இனமான தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் முதலிய மொழிகளில் பழந் தமிழ்ச் சொற்களுக்கு நேரான பொருளைக் கண்டு மகிழலாம். பல சொற்கள் 'ஒரீஇ, நிற்றீஇ' என உருக்குலைந்துவிட்டன. அவை முறையே 'ஒருவி, நிறுவி' என்று இருத்தற்கு உரியன. இங்ஙனம் அவ்வப்போது உண்டாகும் மாறுதல்களை இலக்கண ஆசிரியர்கள் குறித்து, இலக்கிய மொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் தொடர்பு உண்டாக்க முயன்றுள்ளனர்.

ஆங்கில மொழி மாற்றம்

இவ்வேறுபாடு தமிழ் ஒன்றுக்கே என்று எண்ண வேண்டா. 16-ஆம் நூற்றாண்டினராகிய ஷேக்ஸ்பியர் நூலில் உள்ள சொற்கள் பல இன்றுள்ள ஆங்கிலத்தில் வழக்கொழிந்துவிட்டன என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய அறிஞர் ஒருவர்¹ விளக்கியுள்ளார்; விளக்கி, 'இவற்றால், ஷேக்ஸ்பியர், இறந்தகால மொழியில் தம் நாடகங்களை இயற்றினர் எனல் பொருந்தும்' என்று குறித்துள்ளமை கவனித்தற் குரியது. "லாட்டின் எப்படி இறந்த மொழியாகி விட்டதோ அதுபோலவே ஷேக்ஸ்பியர் காலத்து ஆங்கிலமும் இறந்துபட்டது. என்னை? அம் முறையில் அச்சொற்களைப் பயன்படுத்தி இன்று பேசுவார் இல்லாமையால் என்க" என்று டாக்டர் ஸ்வீட் என்னும் மொழி ஆராய்ச்சி நிபுணர் 'மொழி

¹ R. J. Gunliffe.

களின் நேரிய தன்மை' என்ற தமது நூலிற்² கூறியுள்ளார்.

வரைமொழி, வாய்மொழி - வேறுபாடுகள்

1. இலக்கிய மொழி என்றும் மாறுதல் அடையாதது. பேச்சு மொழி மாறிக்கொண்டே வரும்.

2. இலக்கிய மொழியில் பாடிய அல்லது எழுதிய புலவரே தமது நடைக்குப் பொறுப்பாளி ஆகின்றார். அவர் இலக்கண—இலக்கியங்களைத் துணைக்கொண்டு எழுதியிருப்பின், அவரது காலம் பிற்பட்டதாயினும், பண்டை இலக்கியப் புலவர் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படுவர். இந்நிலைமை பேச்சு மொழிக்குப் பொருந்தாது.

3. பேச்சு மொழி (வாய்மொழி) இயல்பாகக் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே வருவது; இயல்பாகப் பேசப்படுவது. ஆனால், இலக்கிய மொழி ஆசிரியர் ஒருவரைக் கொண்டு அறிய வேண்டுவது.

இம்மூன்று காரணங்களால் இலக்கிய மொழிக்கும் பேச்சு மொழிக்கும் உள்ள வேறுபாடுகள் நன்கு விளங்கும்; பேச்சுத் தமிழ் மாறுதல் அடைதற்குக் காரணமும் இலக்கிய மொழி மாறுமைக்குக் காரணமும் நன்கு விளங்கும். இலக்கியத் தமிழ் பேச்சு வழக்கு அற்றமையின், அஃது அழியாது; பேச்சுத் தமிழ் வழக்கில் இருப்பதால் மாறிக்கொண்டே இருக்கும். பண்டை இலக்கண இலக்கியங்களைப் படித்துச் சொல்பவர் சொல்லும் வரை

யிற்றான் அவை பொதுமக்கள் கண்ணெதிரே தோன்றும்; இன்றேல், இறந்தவை ஆகும். பேச்சுத் தமிழில் கருத்தைச் செவ்வையாக விளக்க முடியாதபோதும், 'பண்டைத் தமிழில் இஃது எங்ஙனம் கூறப்பட்டுள்ளது?' என்று பார்க்க உணர்ச்சி உண்டாகும்போதும், பழைய மொழிச் சுவையை நுகர அவா உண்டாகும்போதுமே இலக்கிய-இலக்கண நினைவு எழும்.

பண்டை வாய்மொழியே வரைமொழி

வரைமொழி (இலக்கிய மொழி)கள் யாவும் செப்பம் செய்யப்பட்டவையே ஆகும். அவை, பேச்சு மொழியைத் திருத்த முறையிற் கொண்டவை ஆகும். 'பேச்சு மொழி ஒழுங்கு நிலையை அடையின், இந்நிலையிற்றான் இருக்கும்' என்பதுபோல நன்முறையில் அமைந்திருப்பது வரைமொழி. இலக்கிய மொழியாக இன்று இருப்பது ஒரு காலத்தில் பேச்சு மொழியாக இருந்தது. "இன்று கடினமாகவும் வியப்பாகவும் தோன்றும் டான்ட்ரி³, பெட்ரார்க்⁴ என்பவர்கள் வரைந்த லத்தீன் மொழி நடை ஒரு காலத்தில் சாதாரண மக்கள் பேசிவந்த மொழியே என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். இவ்வுண்மை எல்லா மொழிகட்கும் பொருந்தும்" என டாக்டர் ஸ்வீட்⁵ தமது நூலில் குறித்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

³ Dante.

⁴ Petrarch

⁵ p. 50.

நடை வளர்ச்சி

இவ்வாறு, சாதாரணமாக வழங்கிய மொழி ஒன்றைச் செப்பம் செய்தலும் முடிபு கொடுத்தலும் பிறவும் நீண்டகால வளர்ச்சியாக இருத்தல் வேண்டும். சான்றாக, ரிக்வேத மொழி வளர்ச்சி அவ்வேத காலத்திற்கு மிக முன்னரே தொடங்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். ஏன் எனில், திடீரென மொழி அமைதி அவ்வளவு செம்மையாக அமைதல் இயற்கைக்கு மாறானது ஆதலால் என்க. வாழையடி வாழையாக வந்த செய்யுள் நடையே ரிக்வேத நடையாகும். அவ்வாறே பண்டைச் சங்க நூல் தமிழ்நடை, அச்சங்க காலத்திற்கு முன்பே பண்பட்டு வளர்ச்சி அடைந்துவந்த நடையென்பதை அறிதல் வேண்டும்.

வாய்மொழி வரைமொழி ஆகும் முறை

“ஒரு நாட்டு மொழி முதலில் கொச்சையாகவும் கரடுமுரடாகவும் இருக்கும். அதனைச் செப்பம் செய்யச் சிற்பிகள் தோன்றுவர்; செப்பம் செய்வர். அங்ஙனம் செப்பம் செய்யப்பட்டதே இலக்கிய மொழி. முதன் முதலில் மொழியைச் செப்பம் செய்து எழுதும் நிலைக்குக் கொண்டு வருபவரே உயர்ந்தவர்; உழைப்பாளிகள். இதற்கெனச் சிலர் தோன்றி வேலை செய்தல் இயற்கையின் சிறப்பு. பென்றே இயம்புதல் வேண்டும். ஒருவர் சொல் முடிபுகளைச் செப்பம் செய்வார்; ஒருவர் நடையை ஒழுங்காக்குவார்; ஒருவர் கருத்துக்களைப் பதப்

படுத்துவார்; வேறு ஒருவர் கருத்துகளை வெளியிடுவதற்குரிய சொல் அடுக்குகளை உண்டாக்குவார். இங்ஙனம் பேரறிஞர் பலரது கூட்டு உழைப்பாற்றான் மொழி செம்மையுறுதல் உலக இயற்கை. இப்பெரு மக்களது தனிப்பட்ட நடை 'மொழிச் செல்வமா'கப் பின்னோரற் கருதப்படும். அரிய தொடர்கள், ஓசை நயம், எதுகை, மோனை இன்ன பிற அழகுகள் படிப்படியாகப் படித்தவரிடம் பரவும்; அளவளாவும்பொழுது இவை அவரது உரையாடலை அணிசெய்து ஆரா இன்பம் அளித்தல் உறுதி. சொல் அழகும் பொருள் அழகும் பின்னிச் செல்லும் பான்மை கற்றோர்க்குக் கழிபேருவகை விளைப்பதாகும். இத்தகைய உயரிய பண்பை முதலில் உண்டாக்கித் தரும் மொழி வல்லுநர்க்கு உலகம் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளது அன்றோ?" என்று அறிஞர்⁶ அறைந்துள்ளமை உண்மையே ஆகும். இக்கூற்றால், 'வாய்மொழி' எங்ஙனம் செப்பம் செய்யப்பட்டு 'வரைமொழி' ஆகின்றது என்பது எளிதற் புலனாகும்.

வரைமொழியை வாய்மொழி ஆக்கலாம்

வரைமொழியும் வாய்மொழியும் ஒன்றாக இருத்தல் இயலாதா? 'இயலாது' என்று கூறுதல் தவறாகாது; மொழிப் புலமை எய்துதல் அனைவர்க்கும் ஆவதொன்றன்று. சாதாரணப் படிப்புடையார் ஓரளவு பயிற்சி பெறின், பிழையின்றி

⁶ Cardinal Newman's 'English Catholic Lectures,' Section 4.

எளிய நடையிற் பேசலாகுமே யன்றிப் புலவர் நடையிற் பேசதல் இயலாது. ஆயின், அனைவரும் கல்வி அறிவு பெறின்—தாய் மொழியைத் தாய்மையாக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் ஆர்வம் அழுத்தமாக இருப்பின்—அந்நிலையில் பிழையற்ற தமிழ், பொது மக்கள் வாழ்வில் நடனம் செய்யும். அந்த முறை இன்று படித்தவர் வாழ்க்கையிலும் காணாதல் அருமையாக இருக்கிறது! உள்ளத்தில் மொழிப்பற்று வன்மையோடு உறுத்துங்கால், பிழையற்ற முறையிற் பேச வேண்டும் என்னும் உணர்ச்சி தோன்றும்; அதற்குரிய முயற்சி தோன்றும்.

“குழந்தைகள் சிறு பருவத்திலேயே பெற்றோர்—மற்றோர் பழக்கத்தால் பிழையறப் பேசப் பயிலுவராயின், மொழி மாறுதல் அடையாது. ஆங்கிலச் சிறார் இன்றும் ஆங்கிலோ-சாக்ஸன் சொற்களைப் பேசுதல் காணலாம். இதற்குப் பழக்கமே காரணம் ஆகும். மொழியில் உண்டாகும் மாறுதல்கள் முதலில் எளியவையாகவும் சிறியவையாகவும் காணப்படினும்—அவையே சில தலைமுறைகளில் அம்மொழியின் தன்மையை மாற்றிவிடுவன ஆகும்” என மொழி இலக்கணப் புலவராய் டாக்டர் ஸ்வீட் கூறியிருத்தல் கருதத்தக்கது.

மொழியால் உண்டாகும் பிளவு

எனவே, வரைமொழி பயின்று அம்மொழி, யினைப் பேசுவார்க்கும் அங்ஙனம் பேசார்க்கும் உள்ளதொரு வேறுபாடு நாளடைவில் பெருகித் தோன்றும் என்பது புலனாகும். படித்த மக்கள்

ஒருவாறும் படியா மக்கள் ஒருவாறும் பல தலை முறைகளாய்ப் பேசி வருதலால் தமிழ் (ஒவ்வொரு மொழியும்) வரைமொழி எனவும் வாய் மொழி எனவும் இரண்டாகி, வரைமொழி ஒரே நிலையில் மாறாது நிற்ப, வாய்மொழி காலம் கழியக் கழிய மாறுதல்கள் ஏற்று ஏற்றுப்போதல் இயல்பாய் நடைபெறுகின்ற நிகழ்ச்சியாக இருக்கின்றது. மேலும், ஒரே மொழி மக்கள் அறிவு நிலைக்கு ஏற்ப மாறுதல் அடைதலும் இயல்பு; எனவே, ஒரே மொழியை 'இழுத்துக் கொண்டு' என்று படித்தவரும், 'இழுத்துக்கிட்டு, ஈத்துக்கிட்டு, இஸ்துகினு' எனப் படிப்படியாகக் கீழ் நிலையில் உள்ள மக்களும் பேச இயல்பாகவே இடம் ஏற்படுகிறது. இந்நிலை வளரவளர முன்னரே, படியாத மக்களைப் பலவேறு காரணங்கள் காட்டி வேறுபடுத்திவந்த படித்தவர், இம்மொழி வேறு பாட்டையும் துணையாகக் காட்டித் தம்மைச் சமூகத்தினின்றும் வேறு பிரித்துக்கொள்ள முனைதல் கூடும்; இலக்கணம் வகுத்து, வாய்மொழி, வரை மொழியிற் புகாவண்ணம் எல்லை எடுப்பர்; தம் பிள்ளைகளை அவ்வாய்மொழியைப் பேசாதவாறு பாதுகாத்தலும் செய்வார். இங்ஙனம் மொழி மாறுதல் சமூகத்தில் இரண்டு பிரிவுகளை இயல்பாகவே உண்டாக்கிவிடுகின்றது.

பிளவு ஒழிய வழி

இப்பிளவு நீங்க வேண்டுமாயின், பிள்ளைகளை இளம்பருவமுதலே வரைமொழியைப் பயிலச்

செய்தல் வேண்டும்; அதனிற் பிள்ளைகளைப் பேசப் பழக்கல் வேண்டும். இஃதொன்றே நாளடைவில் சமூகத்தைத் தூய மொழி பேச வைக்கும் தக்க வழியாகும். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்' ஆதலின், இளமையில் உண்டாகும் சொற்களின் பிழையற்ற உச்சரிப்பு, ஒலி அமைப்பு முதலிய வற்றை இளமையிற் பண்படச் செய்தல் வேண்டும். இவை இளமையில் வலியுறுமாயின், அவரது வாழ்க்கையில் வரைமொழி - வாய்மொழியாதல் திண்ணம் என்று சொல்லலாம்.

முடிவுரை

இதுகாறும் கூறியவற்றால்—(1) முதலில் வாய்மொழியாக இருந்த ஒன்றே வரைமொழி ஆனது; (2) காலம் கழியக் கழிய வரைமொழியினின்று வாய்மொழி மாறுபாடு பெறும்; (3) இவ்வேறு பாட்டைத் தமிழர் கல்வி அறிவின்மையால் வளர விடுவாராயின், இரு மொழிகளும் நாளடைவில் தொடர்பற்றுத் தனிமொழிகளாக மாறிவிடக்கூடும்; (4) ஆயின், மக்கள் ஓரளவு கல்வி அறிவும் தாய்மொழிப்பற்றும் உடையராயின், இரு மொழிகட்கும் இடையே வேறுபாடு சிறந்து தோன்றாது; ஆதலின், இம்முயற்சியில் தமிழ்மக்கள் முயன்று தாய்மொழி கற்றுத் தமிழ்ப் பற்றுடைய தமிழராக வாழ்தல் வேண்டும்; தாய்மொழிப் பற்றே தாய்நாட்டுப் பற்றுக்கு அடிப்படையாகும் என்பனவற்றைத் தெளிவுறத் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

2. கன்னனும் சும்பகர்ணனும்

கன்னன் வரலாற்றைப் பாரதத்தில் காணலாம். சும்பகர்ணன் வரலாற்றை இராமகாதையில் பார்க்கலாம். இருவேறு நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள இவர்களை, அவர்கள் குணநலங்களைக் கொண்டு, இங்கு ஒன்றுசேர்க்க முயல்வதே இக்கட்டுரையின் சுருத்தாகும்.

கன்னன்

கன்னன் இயற்கையில் நல்லவன். அவன், அரவக்கொடியோன் தன்னை ஆதரித்து வந்தமையால் அவன் எண்ணப்படியே நடந்து வந்தான். ஆனால் உண்மை, நியாயம், செய்நன்றி யறிதல் முதலிய உயரிய குணங்கள் அவனிடம் ஒளிர்ந்தன.

கன்னனும் சூந்தியும்

கன்னன் கதையை அறியாதவர் இவர். ஆதலின், ஈண்டு வேண்டிய பகுதியை மட்டும் வரைகுவம். கண்ணன் தூரியோதனனிடம் தூதனாகச் சென்றபோது, கன்னன் சூந்தியின் மைந்தன் எனும் உண்மையைக் சூந்திக்கு அறிவித்து, அவனைப் பாண்டவருடன் சேர்க்கும்படி கூறினான். சூந்தி, கன்னனிடம் சென்று, தான் அவன் அன்னை என்பதை மெய்ப்பித்தாள்; மைந்தனைப் பாண்டவருடன் சேருமாறு வற்புறுத்தினாள். இவ்விடத்தே தான் கன்னனது உயரிய குணம் ஒளிர்வது. அம்மையின் மொழி கேட்ட மைந்தன், “அம்மே! பெற்றோர் இன்னவர் என்று அறியாதிருந்த என்னை, அரவக்

கொடியோன், தன் உற்ற நண்பகைக் கொண்டான். சீரும் சிறப்பும் தனது பெருவாழ்வும் எனக்கே அளித்தான்; என்னுடன் உண்டான்; என் எச்சில் என்னோடு உண்டான்; என்னை அங்க நாட்டிற்கு அரசனாகினான்; தன் தம்பியரையும் சுற்றத்தாரையும் என் அடி வணங்குமாறு செய்தான்.

“மற்றும் ஓர் செய்தி கூறுவேன், கேட்பாயாக: ஒருநாள் அந்தப்புரத்தில் யானும் அவன் மனைவியும் தனித்திருந்து சொக்கட்டான் ஆடினோம்; அவ்வமயம் துரியோதனன் என் பின்புறத்தில் வந்தான். அதனை யான் காணவில்லை. அவன் வருகையை எதிர்ப்புறத்தே இருந்த அவன் மனைவி கண்டாள்; உடனே எழுந்தாள். அவள் எழுந்த காரணத்தை அறியாத யான், அவளை அமரச்செய்ய, அவளது மேலாடையைப் பற்றினேன். அவ்வளவில் அவளது மணிமாலை இற்று வீழ்ந்தது; மணிகள் கீழே சிதறின. அந்நிலையில் அவள் கணவன் புன்சிரிப்புடன் என் முன்வந்து நின்றான். அவனைக் கண்ணுற்ற யான் என் பிழையை நினைந்து அயர்ந்தேன்; செய்வது அறியாது விழித்தேன். அப்போது அவன், ‘அண்ணா! இம்மணிகளைக் கோக்கவோ? அல்லது பொறுக்கவோ?’ என்றான். அஃதாவது, ‘நான் கோக்கவோ, அல்லது இம்மணிகளைப் பொறுக்கவோ’ என்பது இதன் பொருள் ஆகும். என்மீது எள்ளளவும் ஐயம் கொள்ளாத அப்பரந்த நோக்கமுடையானது மனப் பான்மையை அப்போதே யான் அறிந்தேன். அம்மா! இத்தகைய

அரசனுக்கு யான் எவ்வாறு துரோகம் செய்வேன்? எங்ஙனம் அவன் செய்த நன்றியை மறப்பேன்? யான் அங்ஙனம் மறந்து உன்னுடன் வரமாட்டேன். அவனது செஞ்சோற்றுக் கடன் கழிப்பதுவே எனக்கினிப் புகழும் கருமமும் தருமமும் ஆகும்," என்றான். இந்நிலையைப் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் அழகுபடக் கூறியுள்ளதைக் கண்டு மகிழ்க:

“மதமா மதக்களிற்றான் மற்றெனக்குச் செய்த உதவி உலகறியும் அன்றே!—உதவிதனை நன்றுசெய்தோர் தங்களுக்கு நானிலத்தில் நல்லோர்கள் குன்றுவதோ செய்நன்றி? கூறு.

“நன்றாக மன்னன் எனக்கிந்த நாடறியக் குன்றுத நன்மை பலகொடுத்தான்;—என்றாலும் ஈண்டவன் செய்த வுதவியினை யான்மறந்தால், திண்டுவனோ தாமரையாள் தேர்ந்து?

“மைத்தடங்கண் மாதேவி வார்துகிலை யான்பிடிப்ப அற்று விழுந்த அராமணிகள்—மற்றவற்றைக் ‘கோக்கேனோ?’ என்றுரைத்த கொற்றவர்க்கென்

ஆருயிரைப்

போக்கேனோ வெஞ்சமத்துப் புக்கு!”

பாரதம் பாடிய வில்லிபுத்தூராழ்வாரும்,

“திடம்படுத் திடுவே விராஜரா ஜனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக் கடன்கழிப் பதுவே எனக்கினிப் புகழ்ந் கருமமும் தருமமும் என்றான்,”

எனக் கூறி மகிழ்ந்தார்.

எனவே, கன்னன், வீர பராக்கிரமம் வாய்ந்த பாண்டவர் தன் தம்பியர் என்பதை அறிந்தும்,

அவர்களைச் சேர்வதால் தான் புவியரசாகலாம் என்பதை அறிந்தும், அந்த அற்ப ஆசையைச் சிறிதும் கொள்ளாது, நன்றி மறவாச் செயலையே சிறந்ததாகக் கொண்டான் என்பது பெறப்படுகின்றதன்றோ? இத்தகைய சிறந்த குணமே மக்களிடம் வேருன்றி இருக்க வேண்டுவது. இக்கன்னனே, போர்க்களத்தில் கண்ணன் தரிசனத்தைக் கண்ணுற்றபோது, 'செஞ்சோற்றுக் கடன் கழித்தேன்' எனக் கூறிக் களித்தான்.

சும்பகர்ணன்

அண்ணனும் தம்பியும்

இனிக் சும்பகர்ணனைக் கவனிப்போம்: 'இராவணன், சும்பகர்ணன், விபீடணன்' என்ற மூவரிலும் அறிவிற் சிறந்தவன் சும்பகர்ணனே ஆவன். அவன் இராவணனது செயலை வெறுத்தான்; 'பிறன் மனைவியை ஒருவன் கவர்தல் முறை அன்று' என்று அவன் தெள்ளிதில் உணர்ந்திருந்தான்; தமையன் பிழையைப் பலவாறு எடுத்துக் கூறிக் கண்டித்தான்.

இராவணன் அவனைப் போருக்குச் செல்லும்படி கூறினான். அப்போதவன், "அந்தோ! அண்ணா! இன்னும் அச் சானகி துயரம் தீரவில்லையா? வெஞ்சமர் மூண்டு விட்டதா? நாம் அழியக்கூடிய காலம் நெருங்கிவிட்டதோ? திட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் செல்வியை விட்டிலையோ? இது விதியின் வண்ணமே! 'இராமன்

தோள்களை வெல்லலாம் ; சீதை மேனியைத் தீண்டலாம்' என்பதும் நீ நினைக்கத் தக்கவையோ? தையலை விட்டு அவன் சரணம் தாழ்ந்து, நின் மையறு தம்பியோடு அளவளாவுதலே நீ உய்திறம்" எனக் கூறியது போற்றற்குரியது. தம்பியின் கூற்றிற் சீற்றங்கொண்ட இலங்கை வேந்தன்,

“ மானுடர் இருவரை வணங்கி, மற்றுமக்
கூனுடைக் குரங்கையும் கும்பிட் டுய்தொழில்
ஊனுடை உம்பிக்கும் உனக்கு மேகடன் ;
யானது முடிக்கிலேன் ; எழுந்து போதியால்,”

எனக் கூறிப் போருக்கெழுந்தான்.

தமையன் அறியாமையைக் கண்ட கும்பகர்ணன் மனம் வருந்தி, தானே போருக்குப் புறப்பட்டான். அங்ஙனம் புறப்பட்டவன் தமையனை நோக்கி,

“ தலைவ! விதியானது என்னைப் பிடர் பிடித்துத் தள்ளுகின்றது. நான் போரில் மடிதல் தீண்ணம். யான் இறந்த பின்னராவது சீதையை விடுதல் உனக்கு நன்றும். அண்ணா! என்னைக் கொல்பவர் உன்னைக் கொல்லாது விடார் ; ஆதலால், பின்னை எண்ணுதல் பிழை ; அப்பெய்வளை தன்னை விட்டு விடுதல் சிறந்தது ” என்றான். என் கூறியும் என்? இராவணன் கேட்டானில்லை. முடிவில் கும்பகர்ணன் போருக்குப் புறப்பட்டுப் போகையில், அண்ணனது அடிக்கமலத்தில் தன் முடிபடவணங்கி,

“இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன
குற்றமும் உளவெனில் பொறுத்தி, கொற்றவ!
அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல் ; ஆரிய !
பெற்றனென் விடை”

என்று கூறிப் பெயர்ந்து போயினான்.

இங்ஙனம் சும்பகர்ணன் கூறிய கனிந்த சொற்
கள் கல் நெஞ்சமுடைய இலங்கைக் காவலன்
மனத்தையும் கலக்கின என்றால், நம் மனம் கனி
வதைக் கேட்பானேன் ?

சும்பகர்ணன் தமையனிடம் நீங்கா அன்புடைய
வன் ; அவனது நன்மையில் நாட்டம் உடைய
வன் ; தன்னை அன்றளவும் காத்த தமையனுக்காக
உயிர்விடத் துணிந்தே போருக்கெழுந்தான். செஞ்
சோற்றுக் கடன் கழித்தலே தான் செய்யத்தக்கது
என்பதை மானமுள்ள அவ்வீரன் கருதினான்.

சும்பகர்ணனும் வீடணனும்

போர்க்களத்தில் வீடணன் சும்பகர்ணனை
அணுகி, இராமனுடன் சேரும்படி வேண்டினான்.
சும்பகர்ணன் அதைக் கேட்டு நகைத்து,

“நீரில் தோன்றி மறையும் குமிழியை ஒத்த
வாழ்வை நம்பி, என்னை ஆருயிர்த் துணையெனக்
கருதி நெடிதுநாள் வளர்த்து, இப்போது என்னைப்
போருக்கனுப்பிய அண்ணனுக்குத் துரோகம்
செய்யமாட்டேன் ; யான் உயிர் துறப்பினும் துறப்
பேன் ; செய்நன்றியறிதலைத் துறவேன்” என்று
கூறினான். இக்கூற்றில் அவனுடைய ஒழுக்கமும்
மானமும் ஒளிர்வதைக் காண்க.

மீண்டும் அவ்வறிஞன் இளவலை நோக்கி,

“ புலையுறு மரணம் எய்தல் எமக்கது புகழ்தே யால் ”
என்று, உயர்ந்த அரசவீரனது சிறந்த கொள்கையை வற்புறுத்திப் பேசினான்.

மேலும் அப்பெருமகன், “ தம்பீ! அரசன் தீமை செய்தால் நாம் அறிவு புகட்டவேண்டுவது கடமை. அவன் அதனையும் கொள்ளானாயின், அவனது சோற்றையுண்ட நாம் அவனுக்காகப் போர்செய்து இறத்தலே நன்று; அதுவே உண்டவர்க்கு உரியது ” என்று செய்நன்றி யறிதலை வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளான்.

பின்னரும் சும்பகர்ணன் பின்னோனை விளித்து, “ எம்பீ! அண்ணன் பகைவன் என் பகைவன் அன்றோ? அவனிடம் அடைக்கலமாகப் புகுந்து, புண்பட்ட நெஞ்சோடு உயிர்வாழ யான் இசையேன்,” என்று கூறும் வீரமொழிகள் சும்பகர்ணனது வீரத்தையும் உயர்ந்த ஒழுக்கத்தையும் காட்டுகின்றன அல்லவா?

இங்ஙனம் கூறிய சும்பகர்ணன், முடிவில் தன்னொலாவரை போர் செய்து தன் கடனைக் கழித்துக் காலன்வாய்ப்பட்டான். கன்னனும் தன் கடனைக் கழித்து மடிந்தான். கன்னனும் சும்பகர்ணனும் ‘ செய்நன்றி யறிதல் ’ என்ற சீரிய குணத்துடன் ஒழுகியதே அன்றார் தனிச் சிறம்பைக் காட்டா நிற்கின்றது.

3. முஸ்தபா கமால் பாஷா

நாட்டு நலத்தின் பொருட்டு ஒரு சர்வாதிகாரி தம் இன்னுயிர்க் காதலியையும் துறந்து, தூய எளிய வாழ்க்கையை நடத்தி மறைந்தார் எனின், நீங்கள், அத்தகைய பரம புருஷரைப் பற்றி அறிய அவாவு வீர்கள் அல்லவா? அவர் தாம், “ஐரோப்பாவின் நோயாளி” என்று உலகம் பழிக்கத் தக்க கேவல நிலையில் இருந்த - மத குருமார்களின் ஆதிக்கத் துக்கு உட்பட்டு அல்லலுற்றிருந்த - துருக்கியை நீவீன துருக்கியாக மாற்றி, அத்துருக்கியில் புதிய தொரு யுகத்தை நிலை நாட்டிய முஸ்தபா கமால் பாஷா என்ற வீரர் ஆவர்.

எளிய குடும்பம்

லிங்கன், ஸ்டாலின் இவர்களைப் போன்றே இக் கமால் பாஷாவும் மிக எளிய குடும்பத்தில்

தோன்றியவர். இவர் இளவயதிலேயே தந்தையை இழந்தார். இவர் அன்னையார் தம் இரு மக்களுடன் தம் சகோதரர் வீடு சென்றார். அங்கே இவர் தம் மாமனின் ஆடு மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டும், கடைகளைச் சுத்தம் செய்துகொண்டும், தோட்டங்களைக் காவல் புரிந்துகொண்டும் சில ஆண்டுகள் கழித்தார். இவர் பாடுவதிலும், தம் தாய் நாட்டு இயற்கை வனப்புகளைக் கண்டு மகிழ்வதிலும் அச்சிறுவயதிலேயே பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தார்; தம் மாமன் உதவியால் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்ந்து சிறிது கல்வி கற்றார்; பின்னர் இராணுவக் கல்லூரியிற் சேர்ந்து போர்ப்பயிற்சியும் பெற்றார்.

போர் வீரர்

இவர் போர் வீரராக இருக்கையில், அன்வர் பாஷா என்பவர் துருக்கி இளைஞர்களுக்குத் தலைவராகத் தோன்றினார். அப்பொழுது பால்கன் தேசங்களிடையே போர் தொடங்கிற்று. அப்போரில் துருக்கியர், அன்வர் பாஷாவை ஆதரித்தனர். அன்வர் பாஷாவினால் துருக்கிக்கு நன்மை ஏற்படாது என்பதை நன்குணர்ந்த கமால், துருக்கி இளவரசரைப் பட்டம் வகிக்கும்படி தூண்ட, இளவரசரும் பட்டம் பெற்றார். ஆனால், சுல்தானுக்கும் அன்வர் பாஷாவிற்கும் நிகழ்ந்த போராட்டத்தில் பின்னவர் வெற்றி பெற்றார்.

பால்கன் போர்

அந்நிலையில் பால்கன் போர் கடுமையாக நடைபெற்றது. துருக்கி நகரமான 'ஸ்மர்னா'வின்

அருகில் கிரேக்கர் வந்துவிட்டனர்; துருக்கியின் நிலை பேராபத்தானதாய் இருந்தது. அவ்வமயம் கமால், சுல்தான் கட்டளைப்படி, ஸிரியாவிலிருந்த ஒரு சேனைக்குத் தலைமை வகிக்கச் சென்றார். ஆனால், அவர் தலைமை வகிக்க இருந்த சேனை அரசாங்க ஏடுகளில் எழுதப்பட்ட சேனையே தவிர வேறன்று. இவ் வுண்மையைக் கமால் அறிந்தார்; ஆனால் சுல்தான் அறிந்திருக்க வில்லை. எனினும் கமால், கருங்கடற் கரையிலுள்ள ஒரு துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தார். இதற்கிடையில், ஸ்மர்னாவில் கிரேக்கர்கள் வந்திறங்கிவிட்ட செய்தி காண்ஸ்டான்டினோபிலில் பெருங் கலகத்தை உண்டாக்கியது. பகைவரை வெருட்டக் கமால் சொன்ன யோசனையை அங்கிருந்த அரசாங்கத்தினர் கேட்க வில்லை. அதனால் சீற்றம் கொண்ட துருக்கியர் இவரைத் தம் தலைவராகக் கொண்டனர். அதன் பயனாக அங்கோராவில் 'தேசியக் கட்சி' ஒன்று ஏற்பட்டது; கமால் அதன் தலைவரானார். இந்நிலையில் கிரேக்கர், அங்கோராவை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தனர்.

‘அங்கோரா பகைவர் வசமாயின், துருக்கி அடிமை நாடாகும்’ என்பதை நன்குணர்ந்த கமால், நாட்டுப்பற்று மிக்கிருந்த இளைஞர்களை ஒரு படையாகச் சேர்த்தார்; கிரேக்கர்களை எதிர்த்தார். இருபத்திரண்டு நாள் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. கிரேக்கர் அங்கோராவில் இருந்த தேசிய மகா சபைக் கட்டடத்தையும் நெருங்கி விட்டனர். ஆ!

அச்சங்கடமான சந்தர்ப்பத்தில் துருக்கியர் சிறிது சோர்வுற்றிருப்பினும், தோல்வியையே தரிசித்திருப்பர். மஹா வீரரான கமால், தம் இளைஞர்களை உற்சாகப்படுத்தினார். முன்னணியில் அவரது வீரத்தோற்றம் இளைஞர்களை ஊக்கியது. இந்நிலையில் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் 'எங்கள் நாடு' என்பதே சிறந்து தோன்றியது. அதிகம் அறைவதேன்? துருக்கியர் வெற்றியுற்றனர்; தம் தாய் நாட்டை அன்னியர்க்கு அடிமை யாக்காது தமக்குரிமை யாக்கிக்கொண்டனர்.

சர்வாதிகாரி

இவ்வெற்றிக்கு அறிகுறியாகக் கமால், 'காஜீ' (வெற்றி வீரர்) என்னும் பட்டம் பெற்றார். அதன் பின்னர் இவர் 'காஜீ முஸ்தபா கமால் பாஷா' என்று அழைக்கப்பட்டார். தேசியக் கட்சியின் தலைவரான கமால், வலியற்றிருந்த துருக்கி சுல்தானை வெருட்டிவிட்டு, குடிகளின் விருப்பத்திற்கேற்பத் துருக்கியின் சர்வாதிகாரி ஆனார்.

வாழ்க்கையில் துறவு

'லதீபா ஹானம்' என்னும் துருக்கிய அழகி ஒருத்தி கமாலைக் காதலித்தாள். கமாலும் அவளை விரும்பி மணந்துகொண்டார். அவளுக்கு ஒருநாட்கு உறவினர் சிலர், அரசியலில் சிறந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டனர். எனினும் அவ்வுறவினர், அவளது செல்வாக்கால் பல தீச் செயல்களைப் புரிந்தனர்; அவளும் அவர்களுக்கு உதவியாக

இருந்தாள். இதனை அறிந்த கமால், தம் மனைவியைக் கண்டித்தார்; எனினும் அவள் சிறிதும் திருந்தவில்லை. எனவே, கமால், “நாட்டு நன்மையைக் கருதியேனும் இவ்வறவினரை ஒழித்தல் வேண்டும்; அங்ஙனம் ஒழிப்பேனானால் என் மனைவி பெருஞ்சீற்றங் கொண்டு நாளும் ஏறுமாறாக நடந்து எனது வாழ்க்கையைப் பாழாக்குவாள்; ஆதலின், உறவினரை வேலையினின்றும் நீக்குவதோடு இவளையும் விலக்கி விடுதலே சாலச் சிறந்தது”, என்று எண்ணினார்; தாம் எண்ணியபடியே செய்து முடித்தார். நாட்டு நன்மையின் பொருட்டு இப்பெருந்தகையாளர் செய்த தியாகத்தை யாம் என்னென்பு கழுவோம்!

சீர்திருத்தங்கள்

இனி, கமால் செய்துள்ள சீர்திருத்தங்களைக் கவனிப்போம்: இவர், ‘பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத துருக்கியருடைய பல கொள்கைகளையும், குருட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் கைவிடும் நாளே துருக்கி முன்னேறும் நன்னாளாகும்’ என்பதைப் பொது மக்கட்கு அறிவுறுத்தினார். இவர் தம் அறிவுறுத்தலை மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளாமையைக் கண்டு, கடுமையான சட்டங்களாற்றான் அவர்களை உயர்த்த முடியும் என்பதை அறிந்தார்; ‘எல்லாத் துருக்கியரும் தம் துருக்கிக் குல்லாய்களை நீக்கி, மேலாட்டுக் குல்லாய்களை அணிதல் வேண்டும்; பெண்டிர் முகமூடிகளை எடுத்து எறிதல் வேண்டும்’ என்று கட்டளை பிறப்பித்தார்; ‘சமூக வாழ்வில் ஆடவரும்

பெண்டிரும் நெருங்கிப் பழகுதல் வேண்டும் என்றார்; இரு பாலார்க்கும் பல பள்ளிகளைத் தோற்றுவித்துக் கல்வி புகட்டச் செய்தார்.

இங்ஙனம் இவர் செய்த இச்சமூகப் புரட்சியால், துருக்கிப் பெண்டிர் மேலாட்டு மகளிரைப் போலப் பல கலைகளிலும் பயிற்சி பெற்று வருகின்றனர்; பலர் ஜெர்மனி, பிரான்சு, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகட்குச் சென்று பல துறைகளிலும் உயர்தரக் கல்வியைக் கற்று வருகின்றனர்; வீட்டு வாயிற்படியைப் பார்த்திராத பெண்டிர், இக் கமாலின் ஆட்சியில், வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்னணியில் வந்து நிற்பது பெரிதும் பாராட்டத் தக்கதன்றோ? துருக்கிப் பெண்டிர் போலீஸ் படையிலும் கப்பற்படையிலும் குத்தகை வேலையிலும் ஈடுபட்டுள்ளனர்; உயர்தரக் கல்லூரிகளிலும் வைத்தியக் கல்லூரிகளிலும் சட்டக் கல்லூரிகளிலும் பிற கல்லூரிகளிலும் பெண்டிரும் போட்டியிட்டுப் பயின்று வருகின்றனர். பெண்டிர் தம் விருப்பத்திற்குகந்த காதலரை மணந்து கொள்ளலாம்; அவர்கள் கன்னிகைகளாகவும் காலந்தள்ளலாம்; கமாலது ஆட்சிக்கு முன், ஒரு துருக்கியர் பல பெண்களை மணந்து கொள்ளலாம் என்னும் உரிமை இருந்தது. ஆனால் கமால், 'ஒருவன் ஒருத்தியையே மணந்து வாழவேண்டும்; தக்க காரணம் காட்டி அவன் இரண்டாம் மணம் செய்து கொள்ளலாம்' என்னும் சட்டத்தை உண்டாக்கினார்; தம் சீர்திருத்தங்கட்கு எதிர்ப்பாக

இருந்தவர்களையும் தக்க வழியில் திருத்தினார். சுருங்கக் கூறின், அவர்களுக்கு எல்லாவித உரிமைகளும் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பெண்டிருள் ஒருத்தியே சில ஆண்டுகட்கு முன் ஐரோப்பாவில் நடைபெற்ற அழகுப் போட்டியில் அழகு ராணியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டாள் எனின், நவீன துருக்கியின் நாகரிக நிலையை என்னென்பது!

மொழித் திருத்தம்

கமால் துருக்கி மொழியின் எழுத்துகளை அடியோடு மாற்றி, லத்தீன் எழுத்துகளையும் துருக்கி எழுத்துகளையும் ஒன்று கூட்டிப் புதிய எழுத்துகளை அமைத்தார். இப்புதிய எழுத்துகளாலான மொழியே இன்றைய துருக்கியின் அரசியல் மொழியாகும். மதப்பள்ளிகளை ஒழித்து, அவற்றிற்கிருந்த மூலப் பொருள்களைச் சீர்திருத்தங்கட்குப் பயன்படுத்தினார்; வீண் மடங்களையும் சத்திரங்களையும், அரசியல் அலுவல் அகங்களாகவும் பள்ளிக்கூடங்களாகவும் மாற்றினார்; இஸ்லாமிய மதத்தைத் தேசிய மதமாக்கினார்; அரசியல் உத்யோகஸ்தர்களை, அல்லாவின் மீது பிரமாணம் கூறுவதை விடுத்துத் தங்கள் கௌரவத்தின் மீதே ஆணையிடும்படி கட்டளையிட்டார்; வெள்ளிக்கிழமை தோறும் இஸ்லாமிய - விடுமுறையாக இருந்ததை ஒழித்து, மேனாட்டு வழக்கப்படி ஞாயிறன்று விடுமுறை ஏற்படுத்தினார்; இஸ்லாமிய பஞ்சாங்கத்தையும் மத சம்பந்தமான விடுமுறை நாட்களையும் திருத்தி, மேனாட்டு முறைப்படி கொணர்ந்துள்ளார்; இச்சீர்

திருத்தத்தின் பயனாகப் பழைய விழாக்கள் மறைந்து வருகின்றன.

கல்வி வளர்ச்சி

சீர்திருத்தங்களே கமாவின் மந்திர வார்த்தைகள் ஆகும். இவர் கல்வி சம்பந்தமாகச் சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளார். இவரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதிய பள்ளிகளில், புத்தகக் கல்வியும் கைத்தொழிற் கல்வியும் வாணிகக் கல்வியும் போதிக்கப்பட்டு வருகின்றன. உயர்தரக் கல்விச் சாலைகளிலும் பெரும் பாலான ஏழை மாணவர்க்கு இலவசமாகக் கல்வி கற்பிக்கப்படுவதோடு, உணவும் உடையும் அளிக்கப்படுகின்றன. இவ்வுதவிகளுக்கு ஈடாக அவ்வேழை மாணவர், குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகள் வரையில் அரசாங்க ஊழியர்களாக இருக்க வேண்டும். நாடெங்கும் விவசாயக் கல்விச்சாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளன; பெரிய நகரங்களில் தொழிற் கல்விச் சாலைகள் இருந்து வருகின்றன. துருக்கியிலுள்ள மேனாட்டுப் பாதிர்களால் நடத்தப்படும் கலாசாலைகளில் உள்ள பாட திட்டங்கள் துருக்கி அரசாங்கத்தாரால் பார்வையிடப்பட்டு வருகின்றன. அப்பள்ளிகளில் நடைபெறும் தேர்வுகள் துருக்கிக் கல்வி அதிகாரிகளால் பார்வையிடப்படுகின்றன. “மேனாட்டுப் பாதிர்கள் துருக்கிக்குப் பாதகமான எத்தகைய கொள்கையையும் தங்கள் கலாசாலைகளில் புகுத்தாத வரையில் துருக்கியில் கலாசாலைகள் நடத்தலாம்” என்ற செய்தியைக் கமால் வெளிப்படையாகக் கூறியுள்ளார். சுருங்கக்

கூறின், 'மேற்கு ஐரோப்பாவையும் அமெரிக்காவையும் போலத் துருக்கிக் கல்வி நிலைமையையும் மிக உயர்ந்த முறையில் கொண்டுவரல் வேண்டும்' என்பதே கமாலின் அடிப்படையான எண்ணமாகும்.

பயிர்த்தொழில் வளர்ச்சி

1922-ஆம் ஆண்டில் துருக்கியின் கூட்டு விவசாய நிலை, இன்றுள்ள இந்திய விவசாய நிலையை ஒத்திருந்தது. ஆனால், இன்று துருக்கியர், கமாலின் அரசியலில் நவீன முறையில் யந்திர ஏர்களைக் கொண்டு நிலத்தை உழவும், நவீன யந்திரங்களால் அறுவடை செய்யவும், சிறந்த முறையில் பயிர் செய்யவும் அறிந்திருக்கிறார்கள். கமால் நாடெங்கும் விவசாயத் தொடர்பான கல்லூரிகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார்; தலை நகரான அங்கோராவில் ஒரு விவசாய மாதிரிப் பண்ணையை உண்டாக்கினார். அது நன்றாக நடந்து வருகின்றது. விவசாயப் பத்திரிகைகளும் நாளுக்கு நாள் பெருகி வருகின்றன. தரிசாய்க் கிடந்த நிலங்கள் செழிப்புள்ள பசிய வயல்களாக மாற்றப்பட்டு வருகின்றன. துருக்கியின் விளை பொருள்களில் புகையிலை மிகச் சிறந்ததாகும். 1923-ல் துருக்கியில் விளைந்த புகையிலையை விட அடுத்த ஆண்டில் இரு மடங்கு அதிகமாக விளைந்தது; இன்று துருக்கிப் புகையிலையும், பஞ்சம், கோதுமையும், பார்லியும் துருக்கிக்கு வேண்டுவன போக எஞ்சுவன மேனடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. விவசாயிகளுக்குச்

சாதகமான ஒவ்வொன்றையும் துருக்கி அரசாங்கம் ஊக்கத்துடன் கவனித்து வருகின்றது. வியாபார சம்பந்தமான தரை, கடல், ஆகாயப்பாதைகள் நாளுக்கு நாள் சீர்திருந்தி வருகின்றன. அரசாங்கம் குடியானவர்க்கு உழவுக் கருவிகட்கும் பிறவற்றுக்கும் கூட்டுறவுச் சங்கங்கள் மூலமாகப் பண உதவி செய்து வருகின்றது.

கமாலும் கைத்தொழில்களும்

பாதைகளும் ரயில் பாதைகளும் அதிகப்பட்டு வருகின்றன. கமாலுக்கு முன் புக்கைவண்டிகள் மேடைடாரால் செய்யப்பட்டு வந்தன. ஆனால், இப்பொழுது அவை துருக்கியரால் அரசாங்க உதவி கொண்டு செய்யப்பட்டு வருகின்றன. கமால் சிறந்த அறிவாளியாதலால் மேனூடுகளிலிருந்து ஒரு செப்புக் காசும் கடன் வாங்குவதில்லை. துருக்கி ஒவ்வொரு துறையிலும் தன்னைத் தானே நம்பி யிருத்தல் வேண்டுமென்பதைக் கமால் நன்குணர்ந்தவர். அதனால் இவர், அயல் நாட்டுப் பொருள்களை வாங்காமல் உள்ளாட்டுப் பொருள்களை ஆதரித்து வாங்கும்படி நாடெங்கும் பிரசாரம் செய்தார்; தொழிற்சாலைகளுக்கு இருந்த வரியை நீக்கினார்; சர்க்கரைத் தொழிற்சாலை, காசுதத் தொழிற்சாலை, எண்ணெய்த் தொழிற்சாலைகட்கு அரசாங்கத்தின் மூலம் பொருள் உதவி செய்தார்; விவசாயப் பாங்குகளைப் பெரிய நகரங்களில் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

முடிவுரை

சுல்தானால் மனம் போனவாறு ஆளப்பட்டு வந்த துருக்கியர், கமாலின் வீரத்தாலும் நாட்டுப் பற்றாலும் தந்நலமற்ற தியாகத்தாலும் உரிமை வீரராக இன்று விளங்குகின்றனர்; ஒவ்வொரு துறையிலும் முன்னேறிச் செல்கின்றனர்; நாடெங்கும் கல்வி என்னும் மலர் மலர்ந்து மணம் வீசுகின்றது. ஆடவரும் பெண்டிரும் சம நிலையில் முழு உரிமையோடும் இன்ப வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனர். துருக்கி நாட்டுச் சுதந்திர மக்கள், தங்கட்கும் தங்கள் தாய் நாட்டுக்கும் உரிமை அளித்துள்ள, உரிமை வீரரும் தந்நலமற்ற பரம புருஷரும் ஆகிய கமாலை வாழ்த்தி வருகின்றனர். அவர் தம் உயரிய வாழ்க்கையைக் காணுந்தோறும் துருக்கியின் காப்பாளரான கமால், உள்ளம் பூரித்துத் தம்மை இத்தகைய பெரிய நிலைக்கு இலக்காகக் கிய இறைவனை மனமொழி மெய்களால் வழுத்தி வாழ்ந்து வந்தார். இவ்வரிய வரலாற்றிலிருந்து நீங்கள் அறிவன யாவை?

4. இந்தியாவில் புதைபொருள் ஆராய்ச்சி நாகரிக வளர்ச்சி

முதல் மனிதன் வீடு கட்ட அறியாது மலைக் குகைகளில் வாழ்ந்தான். அவன் அப்பருவத்தில் இயல்பாகக் கிடைத்த கற்களையே தனக்குரிய கருவிகளாகக் கொண்டான்; பின்னர் அறிவும் ஆராய்ச்சியும் பெருகப் பெருக, ஆற்றங்கரை

களிலும் சமவெளிகளிலும் கிடைத்த களிமண்ணைக் கொண்டு வீடுகளை அமைத்தான் ; தனக்கு வேண்டிய பாண்டங்களைச் செய்து கொண்டான் ; தன் பேச்சைப் புலப்படுத்தச் சித்திர எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தினான் ; அவ்வெழுத்துகளை மட்பாண்டங்கள் மீதும் பிறவற்றின் மீதும் பொறித்தான் ; மண்ணை அறுத்துக் கற்களாக்கிச் சுட்டு, அச்செங்கற்களைக் கொண்டு வீடுகளை அமைத்தான் ; சுடாத கற்களையும் பயன்படுத்தினான். மனிதர் இவ்வாறு படிப்படியாக மலைநாடு, காடு, ஆற்றுவெளி, கடற்கரை என்னும் இடங்களிற் பரவி, அங்கங்குக் கிடைத்த சாதனங்களைக் கொண்டு வாழலாயினர் ; நாளடைவில் இப்பல இடத்து மக்கட்குள் வாணிபம் பற்றிக் கூட்டுறவு உண்டாயிற்று.

பலவகைக் காலங்கள்

முதல் மனிதன் காலத்தில் பதப்படுத்தப்படாத கற்களே கருவிகளாக அமைந்திருந்தன ; அடுத்த காலத்தில் பதப்படுத்தப்பட்ட கற்கருவிகள் விளக்க முற்றன. இவ்விரு காலங்களும் கற்காலம் எனப்படும். அறிவுபெற்ற மனிதன் மண்ணில் இயற்கையாகக் கிடைத்த செம்பு, வெண்கலம், பித்தளை, இரும்பு ஆகிய உலோகங்களைப் படிப்படியாகக் கண்டறிந்து பயன்படுத்தத் தொடங்கினார். அக் காலங்கள் முறையே செம்புக் காலம், வெண்கலக் காலம், பித்தளைக் காலம், இரும்புக் காலம் எனப்படும். இக் காலங்கள் மனிதனுடைய அறிவு வளர்ச்சியையும், நாகரிக வளர்ச்சியையும் உணர்த்துவனவாகும்.

துறக்கப்பட்ட இடங்கள்

முதலிற் கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய மனிதன் உலோகங்களைக் கொண்டு கருவிகள் செய்ய அறிந்ததும், கற்கருவிகளைப் புறக்கணித்தான் ; பயனற்ற மட்பாண்டங்களைப் போக விட்டான். இவை நாளடைவில் கவனிப்பார் ஆற்று மண்ணிற் புதையுண்டன. இறந்தவரைப் பெரிய மட்பாத்திரங்களில் (தாழிகளில்) இருத்திப் புதைத்தல் பண்டையோர் மரபு. அத்தாழிகள் எண்ணிறந்தன பண்டை மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் புதைந்து கிடக்கின்றன.

பழைய மக்கள் செழிப்புள்ள இடங்களைத் தேடி அடிக்கடி அலைந்து திரிந்தனர் ஆதலின், அங்கங்கே பயனற்ற பொருள்களைப் போட்டுவிட்டுப் போயினர். அவை நாளடைவில் மண்ணில் மறைந்தன. ஆற்று ஓரங்களில் அழகிய நகரங்களை அமைத்துக்கொண்டு ஓரளவு நாகரிகத்துடன் வாழ்ந்த மக்கள், ஆற்று வெள்ளத்தால் நகரம் அழியக் கண்டு, வேற்றிடம் புகுந்தனர். இங்ஙனமே கடற்கரை ஓரமாக வாழ்ந்த மக்கள் அமைத்த நகரங்களும் கடலுக்கு இரையாயின. சில நகரங்கள் எரிமலைகட்கு இலக்காகி அழிந்தன. வேற்று நாட்டு மக்கள் படையெடுப்பால் பாழான நகரங்கள் பல. இங்ஙனம் பல்வேறு காரணங்களால் பண்டைக்கால முதலே பல நகரங்களும் சிற்றூர்களும் அழிந்து, நாளடைவில் பூமியிற் புதையுண்டன ; சில மண்மேடிட்டுக் கிடக்கின்றன.

பழைய நூல் குறிப்புகள்

“இப்பொழுதுள்ள கன்னியாகுமரி முனைக்குத் தெற்கே ‘குமரி நாடு’ என்ற பெயருடன் பெரு நாடு ஒன்று இருந்தது; அந்நாட்டில் குமரி மலைத் தொடர், குமரியாறு, பஹ்லுளியாறு, பழைய மதுரை என்பன இருந்தன; அவை அழிந்தபிறகு கிழக்குக் கடற்கரையில் அலைவாய் (கபாடபுரம்) என்பதைப் பாண்டியன் தலைநகரமாகக் கொண்டான். அதுவும் கடலுள் ஆழ்ந்தது; பழைய கொற்கை நகரமும் கடலுக்கு இரையானது; சிறந்த துறைமுகப் பட்டினங்களான காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலியன கடல் கொந்தளிப்பால் அழிந்தன” என்பன போன்ற செய்திகளைத் தமிழ் நூல்களிற் காண்கிறோம்; அவற்றின் பழைய வரலாற்றை அறிய, அந்த இடங்களை இயன்றவரை அகழ்ந்து காண ஆவல் கொள்கிறோம் அல்லவா?

இங்ஙனமே ஏசுநாதர் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்த பாலஸ்தீன நகரங்கள் பல இன்று காணாமாறில்லை. ஹொமர் எழுதிய ‘இலியட்’ நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ‘ட்ராய்’ நகரம் காணப்படவில்லை. “அவை மண்ணுள் மறைப்புண்டு மண்மேடிட்டுக் கிடத்தல் வேண்டும். அவற்றைக் கண்டறிந்து அகழ்ந்து ஆராய வேண்டும்” என்னும் அவா அறிஞர் உள்ளத்தில் தோன்றுதல் இயல்பன்றோ? இங்ஙனம் வேதங்களிலும் இதிகாசங்களிலும் புராணங்களிலும் பௌத்த சமண நூல்களிலும் சிறப்பாகப் பேசப்பட்ட நாலந்தா, தக்ஷ

சீலம், கோசாம்பி, பாடலிபுரம் முதலிய வடநாட்டுப் பழைய நகரங்களைக் கண்டறிய இந்தியர் விரும்புதல் இயல்புதானே !

புதைபொருள் ஆராய்ச்சி

இவ்வாறு நூல்களில் கூறப்பட்டும் கூறப்படாமலும் உள்ள—பண்டை மக்கள் வாழ்ந்த—பலதிறப்பட்ட இடங்களை அறிந்து, அகழ்ந்து பார்த்து, அவ்விடங்களிற் காணப்படும் பொருள்களை ஆராய்ந்து, அவற்றைப் பற்றித் தோன்றும் செய்திகளையும், அவற்றைப் பயன்படுத்திய மக்களைப் பற்றிய விவரங்களையும் அறியும் முயற்சியே புதைபொருள் ஆராய்ச்சி என்பது. இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணையாக இருப்பவை மண்டை ஓட்டைச் சோதிக்கும் கலை, பிற உயிர்களின் எலும்புகளைப் பரீக்ஷிக்கும் கலை, நில நூல் அறிவு முதலியனவாகும்.

ஆராய்ச்சி நடைபெற்ற வெளி இடங்கள்

ஒவ்வொரு கண்டத்திலும் புதை பொருள் ஆராய்ச்சி நடந்து வருகிறது. மேலாட்டாரே இவ்வாராய்ச்சியிற் சிறந்து விளங்குகின்றனர். மத்திய தரைக் கடலில் உள்ள 'மால்ட்டா' தீவு, எகிப்து, பாலஸ்தீனம், அசிரியா, பாபிலோனியா, ஏலம், பாரசீகம் என்பன குறிப்பிடத்தக்க இடங்கள் ஆகும். உலகத்துப் பண்டை நாகரிக நாடுகளில் எகிப்து தலைசிறந்தது என்பது இந்த ஆராய்ச்சியாற் புலனாயிற்று. அங்குக் கி. மு. 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னும் பின்னும் வாழ்ந்த எகிப்திய

அரசர்கள் தமக்கெனக் கட்டிய கல்லறைகளே பிரமிட் கோபுரங்கள் என்பன. அவை ஏறக்குறைய 80 ஆகும். அவற்றுள் மிகப் பெரியது 764 சதுர அடிப் பரப்பும் 480 அடி உயரமும் கொண்டது. அதில் உள்ள கற்களைக் கொண்டு ஒரு நகரத்தை அமைக்கலாம் என்று ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். அறிஞர் அந்தக் கல்லறைகளை ஆராய்ந்து மதிப்பிடத்தக்க பல பொருள்களை எடுத்தனர்; அங்குக் காணப்பட்ட சீத்திர எழுத்துகளை ஆராய்ந்தனர்; படித்துப் பொருள் கண்டனர்; என்குப்திய நாகரிகம் மிக்க பழமையானது என்னும் முடிவுக்கு வந்தனர்.

இங்ஙனமே மேலூர் அறிஞர் டைக்ரிஸ், யூப்ரடிஸ் ஆறுகட்கு இடைப்பட்ட நிலப் பகுதியையும் அவற்றை அடுத்துள்ள இடங்களையும் அகழ்ந்து ஆராய்ந்தனர். “சுமேரியர், பாபிலோனியர், அசிரியர் முதலிய பலதிறப்பட்ட மரபினர் அவ்விடங்களில் தனித்தனி நாகரிகத்தை வளர்த்து மறைந்தனர்; அவர்கள் வழிபட்ட சூரியன், சந்திரன், சிவன், தூர்க்கை முதலியவர்கோவில்கள் அகழ்ந்தெடுக்கப்பட்டன. அவர்கள் சீத்திர எழுத்துகளைப் பயன்படுத்தின மக்களாவர். சுமேரியர் பேசிய மொழி துருக்கி, தமிழ் போன்ற ஒட்டு மொழியாகும்” என்று ஆராய்ச்சியாளர் அறிவித்தனர்.

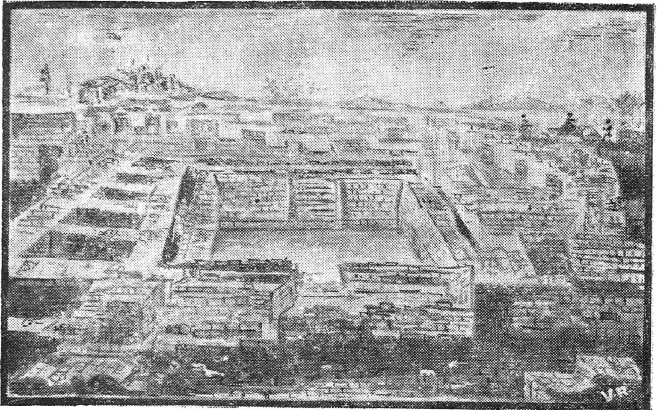
இந்திய ஆராய்ச்சிக் கழகம்

இந்தியா ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றது ஆதலின், புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்ற இடமாகும் என்பது அரசாங்கத்தார் கருத்து; அதனால் 'இந்தியப் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக் கழகம்' ஒன்றை நிறுவினர். அக்கழகத்தில் சிறந்த ஆராய்ச்சியாளராக இருந்தவர் ஸர் அலெக்சாண்டர் கன்னிங்ஹாம் என்பவர். அவர் வட இந்தியாவில் பல இடங்களில் ஆராய்ச்சி நிகழ்த்தினார். அவரது பேருழைப்பின் பயனாய் நாலந்தா, தக்ஷசீலம், பாடலீபுரம், கோசாம்பி முதலிய பழைய நகரங்களைப் பற்றிய விவரங்கள் ஓரளவு வெளிப்பட்டன; தென் இந்தியாவில் அமராவதி என்னும் இடத்தில் வியக்கத்தக்க சிற்பங்களும் கல்வெட்டுகளும் கட்டடச் சிதைவுகளும் கிடைத்தன.

சிந்து மாகாணப் புதையல்

சிந்து மாகாணம் புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு வளமான இடமாக இருக்கின்றது. சிந்து நதி பாயப்பெறும் சமவெளியில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பழைய நகரங்களும் சிற்றூர்களும் புதையுண்டு கிடக்கின்றன.. அவற்றுள் சான்ஹூ-தரோ, லொஹெஞ்சொ-தரோ, தகஞ்ச-தரோ, அலிமுராத், பாண்டிவாஹி முதலிய இடங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவ்விடங்களில் ஆராய்ச்சி நடைபெற்று வருகிறது. அங்குப் பலவகைப்பட்ட பழைய கட்டடங்கள், மட்பாண்டங்கள், நுண்ணிய துளை

யுடைய மிகச் சிறிய மணிகள், வழுவழப்பான களிமண் பொம்மைகள், பலவகைக் கற்களால் செய்யப்பட்ட விளையாட்டுப் பொருள்கள், சித்திர எழுத்துகளைக்கொண்ட பாத்திரச் சிதைவுகள், முத்திரைகள் முதலியன கிடைத்தன. இவை அனைத்தினும் மிக்க

செய்குளம்

பயன் தரத்தக்க இடம் மொஹெஞ்சோ-தரோ என்பது. அது 1922-லிருந்து அகழ்ந்து ஆராயப்பட்டு வருகின்றது. இதுவரை பத்தில் ஒரு பங்கே அகழப் பட்டுள்ளது. ஆயினும் அதுபற்றி வந்துள்ள ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவாகும்.

மொஹெஞ்சோ-தரோ

இந்நகரம் அமைந்துள்ள இடத்தில் பல மண் மேடுகள் இருக்கின்றன. அவற்றுள் பெரியது 1300

கெஜம் நீளமும் 670 கெஜம் அகலமும் உடையது. மற்றொன்று 440 கெஜம் நீளமும் 330 கெஜம் அகலமும் கொண்டது. மற்றவை சிறிய அளவின. தோண்டப்பட்ட இடத்தில் தெருக்கள் கிழக்கு மேற்காகவும், தெற்கு வடக்காகவும் அமைந்துள்ளன. பெரிய தெருக்களின் அகலம் 33 அடி. கட்டடங்கள் பல மேல் மாடங்களைக் கொண்டவை. எல்லாத் தெருக்களிலும் கால்வாய்கள் நன்னிலையில் அமைந்துள்ளன. வீட்டுக் கால்வாய் தெருக் கால்வாயுடன் கலக்கிறது. தெருக் கால்வாய் பெரிய தெருக் கால்வாயுடன் பெரிய சதுரக் குழியில் கலக்கிறது. எல்லாக் கால்வாய்களும் பெரிய செங்கற்களால் செவ்வையாக மூடப்பட்டுள்ளன. வீட்டு மேல் மாடத்திலிருந்து கழிவுநீர் மண்குழை வழியே கீழே இறங்கிக் கீழ்க் கால்வாயில் கலக்கிறது. மண்குழை சுவர்க்குள் பதிக்கப்பட்டுள்ளது. அகன்ற தெருக்களின் அமைப்பையும் கழிநீர்ப் பாதைகளின் அமைப்பையும் கண்டு ஆராய்ச்சியாளர், “இந்நகர மக்கள் சிறந்த சுகாதார முறையில் வாழ்ந்த நாகரிக மக்கள்” என்று கூறி வியக்கின்றனர்.

இக்கால பங்களாக்களைப் போன்ற பெரிய விடுதிகளும் சாதாரண மக்கள் வசிக்கத்தக்க வீடுகளும் அங்கு இருக்கின்றன. எல்லா வீடுகளும் செங்கற் கட்டடங்களே ஆகும். வீடுகளின் உட்புறம் சுடாத செங்கற்களும் வெளிப்புறம் சுட்ட செங்கற்களும் காண்கின்றன. சிறிய வீடாயினும் நான்கு அல்லது ஐந்து அறைகளைக் கொண்டதாக

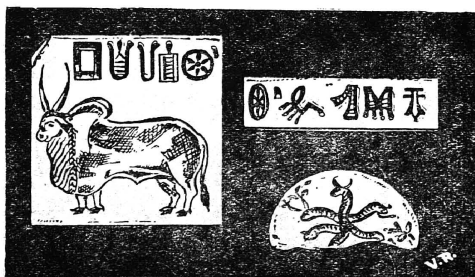
இருக்கிறது. சில பங்களாக்களில் மேல் மாடத்

திற்குச் செல்ல இரண்டு படிக்கட்டுகள் உள்ளன. மேல்மாடத்திலேயே நீராடும் அறை இருத்தல் வியக்கத்தக்கது. சமையல் அறைகள் தமக்குரிய இலக்கணப்படி அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்நகரத்தில் கிடைத்துள்ள பொருள்கள் கணக்கில். சித்திர எழுத்துகள் பொறிக்கப்பட்ட முத்திரைகள் நூற்றுக்கணக்கில் கிடைத்துள்ளன. அவற்றையும்

வெள்ளிப் பாத்திரம் எழுத்துகளையும் ஆராய்ந்த ஆராய்ச்சியாளர் கீழ்வருமாறு கூறுகின்றனர் :

முத்திரைகள்

“ இப்பொருள்களைப் பயன்படுத்திய மக்கள் ஏறத்தாழக் கி. மு. 3000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவர் ஆவர். இவர்கள் நிலம் கடந்தும் கடல் கடந்தும் வாணிகம் செய்து பொருளீட்டியவர்; பல தெய்வ வழிபாடு கொண்டவர்; உயர்ந்த ஆடை அணிகளைப் பயன்படுத்தினவர்; கைத்தொழில்களில் சிறந்தவர்; இடுதலும் சுடுதலும் கையாண்டவர்; உயரிய நாகரிக வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர்; நாகரிகக் கலைகளாகிய இசை, ஓவியம், நடனம், மருத்துவம் முதலியவற்றை நன்கறிந்தவர்; பாரசீகம் முதல் எனிப்து வரை நாகரிக நாடுகளுடன் வாணிகம் நடத்தினவர். இவர்கள் தம் காலத்து நாகரிக மக்களுள் உயர்ந்தவர் ஆவர். இவர்கள் இந்தியாவில் குடிபுகுந்த ஆரியர்க்கு முற்பட்ட மக்கள் என்பதில் ஐயமில்லை; ஆயின், ‘ திராவிடரா? பிறரா?’ என்பது இன்றுள்ள ஆராய்ச்சி கொண்டு திட்டமாகக் கூறுதற்கில்லை.”

இந்திய வரலாற்றில் புதுமை

பத்தாண்டுகட்கு முன்வரை இந்திய வரலாற்றுப் பாட நூல்களில், ‘ ஆரியர் வருகைக்குமுன் இந்தியாவில் அநாகரிக மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் ’ என்ற வாக்கியம் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்தது. ஆனால், இன்றைய நூல்களில் ‘ சிந்துவெளி நாகரிகம் ’ ஒரு பாடமாக இடம் பெற்றுப் பழைய எண்ணத்தை மாற்றிவிட்டது. இப்பாடத்திற்குப் பிறகே ‘ ஆரியர் ’ பற்றிய பாடம் புத்தகங்களில் எழுதப்படுகின்றது. இதனால், ‘ புதைபொருள் ஆராய்ச்சி ’ புரியும் திரு

வினையாடலை நன்குணரலாம். அஃது ஒரு நாட்டு வரலாற்றில் மாறுதல்களை உண்டாக்கிக்கொண்டே செல்லவல்லது; நாட்டு மக்கட்கு அடிக்கடி புத்துணர்ச்சி ஊட்ட வல்லது.

பழைய கொள்கையில் மாற்றம்

உலகத்துப் பழைய நாகரிகங்களில் எஃபீதிய நாகரிகமே சிறந்தது என்பதும் காலத்தால் முற்பட்டது என்பதும் பழைய கொள்கையாக இருந்தது. மொஹெஞ்சொ-தரோவில் ஆராய்ச்சி தொடங்கியது முதல் அந்தக் கொள்கை மாறுதல் அடைந்து விட்டது. அதற்குப் பதிலாகச் சிந்துவெளி நாகரிகமே பழைமையும் சிறப்பும் உடையது என்னும் புதிய கொள்கை வலுத்து வருகின்றது. இத்தகைய வரலாற்று மாறுதல்களைச் செய்யும் வன்மை புதைபொருள் ஆராய்ச்சிக்கு உண்டு என்பது இதுகாறும் கூறியவற்றால் தெரிகிறதன்றோ? இது நிற்க.

சென்னை மாகாணத்தில் புதை பொருள் ஆராய்ச்சி

பல்லாரி ஜில்லாவில் பெருங் கற்களை அடுக்கிக் கட்டப்பட்ட பலவகைச் சமாதிகள் பல இருக்கின்றன. அவற்றுள் ஏறத் தாழ் இரண்டாயிரம் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அனந்தப்பூர் ஜில்லாவில் கற்கால மக்கள் புறக்கணித்துவிட்ட கல் உளிகள், கல் எந்திரங்கள், கத்திகள் முதலியன அகப்பட்டன. கீட்பை ஜில்லாவில் புதிய கற்காலப் பெண்கள் பயன்படுத்திய மரச்சீப்புகள், மதிப்புக்குரிய வேலைப் பாடு கொண்ட மட்பாண்டங்கள் முதலியன

தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. கிருஷ்ண ஜில்லாவில் வர்ண வேலைப்பாடு கொண்ட களிமண் காப்புகள், நெல் கொட்டப் பயன்பட்ட 'குதிர' முதலிய பொருள்கள் கிடைத்தன. சேங்கற்பட்டு ஜில்லாவில் (பல்லாவரத்தில்) சவக்குழிகள் பல ஆராயப்பட்டன. அவற்றில் மண் பெட்டிகள், தாழிகள், எலும்புகள் முதலியன கிடைத்தன. இவற்றைப் போன்றே திருநெல்வேலி ஜில்லாவில் ஆதிச்சநல்லூரில் பல ஏக்கர் பரப்புள்ள இடங்களில் ஏராளமான தாழிகள் அகழ்ந்து எடுக்கப்பட்டன. சேலம் ஜில்லாவில் குடிசைகள் வடிவில் அமைந்த பிணப்பெட்டிகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன.

கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் (பல்லடம் தாலூகா) பல மண்மேடுகள் இருக்கின்றன. செட்டிபாளையம் என்னும் சிற்றூருக்கு அருகில் உள்ள மண்மேடு பதினைந்து ஆண்டுகட்கு முன் சோதிக்கப்பட்டது. அதன் நீளம் 85 அடி; அகலம் 71 அடி; உயரம் 10 அடி. அதன் அருகில் மட்பாண்டச் சிதைவுகளும் பலவகை உலோகப் பொருள்களும் எலும்புகளும் கிடக்கின்றன. அது கல்லால் ஆன பிணக் கோவிலை நடுவே கொண்டுள்ளது. அதன் உட்புறத்தில் பலவகைப் பழைய பொருள்கள் இருந்தன. மழை மழப்பான கறுப்புநிற மட்பாண்டங்கள், கோப்பைகள், மான் அல்லது ஆடு மேலே நிற்பதுபோலச் செய்யப்பட்ட மூடிகளைக் கொண்ட கோப்பைகள் முதலியன அகப்பட்டன. இத்தகைய வேலைப்பாடு கொண்ட மூடிகள் பாரசீகத்தில் கிடைத்தனவாம்.

புதுக்கோட்டை

புதுக்கோட்டை சம்ஸ்தானம் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக்கு ஏற்ற இடம் ஆகும். இங்குப் புதிய கற்கால மக்கள் பிணம் புதைத்த முறைகளைக் காணலாம்: (1) இறந்தவன் உடல் உட்கார்ந்த நிலையில் தாழியில் வைக்கப்பட்டுள்ளது; அதன்மேல் பாதியளவு மணல் பரப்பப்பட்டுள்ளது; அதன்மீது அரிசி முதலிய தானிய வகைகளைக் கொண்ட தட்டொன்று வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் வைத்துப் புதைக்கப்பட்ட தாழியின் பக்கங்களில் இறந்தவன் உபயோகித்த கற்கருவிகளும் பிறவும் வைக்கப்பட்டுள்ளன. தாழி, மணல் பரப்பப்பட்டு மூடி இடப்பட்டுள்ளது. தாழியைப் புதைத்த குழி, மணல் இடப்பட்டுப் பாதையால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. அப்பாறைமீது மணல் கொட்டிப் பாதி முட்டை வடிவம் போன்றுள்ள பாறை ஒன்றால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. இப்பாறையைச் சுற்றி ஒரு முழம் உயரமுடைய கற்கள் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு தாழிகள் புதைக்கப் பெற்றுள்ள இடங்கள் பல மைல் நீளமுடையதாக இருக்கின்றன. இவ்விடங்கள், சுற்றிலும் உள்ள நிலத்தைவிடச் சிறிது உயர்ந்துள்ளன. இவ்விடங்களை மேலாகத் தட்டினால் ஓசை நன்றாகக் கேட்கும். தாழிகள் பல வடிவின; பல அளவின. இரும்புக் காலத்துப் பிணப் பெட்டிகள் இரு பகுதிகள் கொண்டவை; ஒன்றில் பிணமும் மற்றதில் அவ்விறந்தவர் பயன்படுத்தின பொருள்களும் வைக்கப்

பட்டன. இவ்விடங்களை முற்றும் அகழ்ந்து பொறுமையோடு ஆராய்ச்சி செய்யின், கற்கால-இரும்புக் கால மக்களைப் பற்றிய பல செய்திகளை நன்கறியலாம்.

அரிக்கமேடு

இங்ஙனம் புதை பொருள் ஆராய்ச்சிக்குரிய இடங்கள் மிகப் பலவாகச் சென்னை மாகாணத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றுள் பிரஞ்சுக்காரர்க்குரிய புதுச்சேரியும் அதனைச் சூழவுள்ள நிலப்பகுதியும் சிறந்த முறையில் ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்கவை ஆகும். புதுவையை அடுத்த அரியாங் (அரையன்?) குப்பம் என்னும் பகுதியில் செஞ்சியாற்றங்கரை ஓரமாக ஒரு மேடு இருக்கிறது. அஃது அரிக்கமேடு எனப் பெயர் பெற்றது. செஞ்சியாற்று வெள்ளத் தால் பல நூற்றாண்டுகளாக அம்மேடு கரைக்கப் பட்டு வந்துள்ளது. அம்மேட்டின்மீது மாந்தோப்பும் தென்னந் தோப்பும் இருக்கின்றன. 1941-ல் தென்னம்பிள்ளை வைக்கக் குழிகள் எடுத்தபொழுது அவற்றிலிருந்து சில நாணயங்களும் மட்பாண்டங் களும் அரிய வேலைப்பாடு கொண்ட மணிகளும் அகப்பட்டன. இதனை அறிந்த புதுவை-ஆராய்ச்சி நிபுணரான பேராசிரியர் துப்ரேயில் துரை அவர்கள் அங்குச் சென்று ஆராய்ச்சி நடத்தினார்; அங்குச் சங்கு மணிகள் முதலிய பொருள்களைக் கொண்ட தொழிற்சாலை இருந்தது என்றும், அத்தொழிற் சாலையைத் தன் அகத்தே பெற்ற நகரம் மேட்டிற் குள் இருக்கின்றதென்றும், அத்தொன்னகரின்

காலம் ஏறத்தாழ 2000 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டதாக லாம் என்றும், அதனைத் தென்னிந்திய தக்ஷசீலம் என்று கூறலாம் என்றும் ஹிந்துப் பத்திரிகையில் கட்டுரை ஒன்று வரைந்தார். அக்கட்டுரையைக் கண்டு ஆராய்ச்சியாளர் பலர் அரிக்கமேட்டைக் காணச் சென்றனர்; அங்குக் கிடைத்த மணிகள், மட்பாண்டச் சிதைவுகள் முதலியவற்றைக் கண்டு மீண்டனர். இறுதியாக அண்மையில் பிரிட்டிஷ் - பிரஞ்சு அரசாங்கங்கள் இணைந்து முயன்றதன் பயனாக, அரிக்கமேட்டின் சில பகுதிகள் தோண்டப் பட்டன.

அண்மையில் நடந்த ஆராய்ச்சி

ஓர் இடத்தில் இரண்டு தெருக்கள் சந்திக்கும் இடம் அகப்பட்டது. பிறிதோர் இடத்தில் ஆற்றோரமாக வீடுகள் அல்லது தொழிற்சாலையின் பகுதிகள் காண்கின்றன. அவ்விடத்தில் பத்தடிக்கும் மேற்பட்ட உயரமுள்ள கிணற்று அமைப்புடைய வட்டத் தொட்டிகள் மிகப் பலவாகக் காண்கின்றன. கழிநீர்ப் பாதைகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன. அவை சில பகுதிகளில் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக (இரண்டு அல்லது மூன்றாக) அமைந்துள்ளன. சுவர்கள் ஓரடிக்கு மேற்பட்ட அகலம் உடையவை. செங்கல் மிகப்பெரியது. அதன் நீளம் ஏறத்தாழ 15 அங்குலம், அகலம் 10 அங்குலம், கனம் 2.5 அங்குலம் இருக்கலாம். சுவரின் பகுதிகள் பலமுறை உயர்த்தப்பட்டு அல்லது புதுப்பிக்கப்பட்டுக் காண்கின்றன. அங்குக் கிடைத்துள்ள எழுத்துகள் 'பிராமி'

எழுத்துகள் என்கின்றனர். அங்குக் கிடைத்துள்ள மட்பாண்டச் சிதைவுகள் அழகு மிக்கவை; பல வகை வேலைப்பாடுகள் கொண்டவை. சுருங்கக் கூறின், மண்ணுள் புதையுண்ட அப்பண்டை நகரம் தென் இந்தியாவில் சிறந்த தொழில் நகரமாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. அரிக்கமேடு முற்றும் அகழப்பட்டு ஆராய்ச்சி நடைபெறுமாயின், தென் இந்திய வரலாற்றில் புதுமை ஒளி தோன்றும் என்பதில் ஐயமில்லை.

நம்மவர்க்கு வேண்டுகோள்

இத்தகைய ஆராய்ச்சி மிக்க பயன் உடையது. ஆயின், நம் நாட்டுச் செல்வர் இத்துறைகளில் ஊக்கம் காட்டுவதில்லை. மேலாட்டுச் செல்வர் இத்துறை கட்டுப்பெரும் பொருள் உதவுகின்றனர். அவருள் புதுமைகளைக் காண்பதில் ஒரு சாரார் ஈடுபடின், பழைய செய்திகளை அறியப் பிறிதொரு சாரார் முன் வருகின்றனர்; உலகின் பல பகுதிகட்குச் சென்று ஆராய்ச்சி செய்கின்றனர்; அவ்வப்போது ஆராய்ந்தவற்றைப் பத்திரிகைகள் வாயிலாக உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கின்றனர்; மலைகள் மீது ஏறி ஆராய்கின்றனர்; கடலுக்கடியிலும் சென்று ஆராய்ச்சி புரிகின்றனர்; வானத்திற் பறந்தும் உண்மைகள் பல காண்கின்றனர். சுருங்கக்கூறின், உலக வரலாற்றையும் பிறவற்றையும் அறிய அரும் பாடு படுகின்றனர்; உழைப்பதிலே கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கின்றனர். அம்மேலாட்டாரைப்

போல நம் நாட்டுச் செல்வரும் அறிஞரும் இத்தகைய ஆராய்ச்சித் துறைகளில் ஆர்வம் காட்டிப் பொருள் உதவி செய்து உழைப்பின், இயல்பாகவே பழம் பெருமை கொண்ட நம் நாடு பலவகையான அற்புத விவரங்களை உலகத்தார்க்கு அறிவிக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை அல்லவா ?

5. பல்லவ மல்லன்

பல்லவரும் தமிழகமும்

ஏறத்தாழக் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் தொண்டை நாட்டைப் பல்லவர் என்ற புதிய மரபினர் கைப்பற்றி அரசாண்டனர் என்பது தெரிகிறது. இம்மரபினர் கி. பி. 7, 8, 9-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் புதுக்கோட்டைச் சீமை வரை தங்கள் நாட்டை விரி வாக்கி ஆண்டனர் என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. இப்புதிய மரபினர் தமிழ் நாட்டைப் பல நூற்றாண்டுகள் அரசாண்டனர் என்பதற்கு அவர்கள் விடுத்துச் சென்ற செப்புப் பட்டயங்களும் கல் வெட்டுகளும் எடுப்பித்த கோவில்களும் குடைவித்த கோவில்களும் அவர்கள் பெயர்களைக் கொண்ட ஊர்ப் பெயர் வழக்குகளும் நாணயங்களும் அவர் காலத்து வரையப்பட்ட இலக்கியங்களும் அயல் நாட்டார் குறிப்புகளுமே போதிய சான்றுகள் ஆகும்.

காஞ்சியில் உள்ள கயிலாசநாதர் கோவில், வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில், மஹாமல்லபுரத்திலுள்ள ஒற்றைக்கல் கோவில்கள், புதுக்கோட்டைச் சீமையைச் சேர்ந்த நார்த்தாமலை, குடுமியான் மலை ;

திருமெய்யம் முதலிய இடங்களிலுள்ள குடை வரைக் கோவில்கள், பல்லவன் ஈஸ்வரம், மஹேந்திரப் பள்ளி என்ற பாடல் பெற்ற கோவில்கள் முதலியன பல்லவர்களை நினைப்பூட்டுவனவாகும். பல்லாவரம் (பல்லவபுரம்), பரமேஸ்வர மங்கலம், மகேந்திர மங்கலம், மகேந்திரவாடி, நரசிம்ம மங்கலம், நந்தி புரம், சிம்ம விஷ்ணு சதுர்வேதி மங்கலம், குமார மார்த்தாண்டபுரம், பல்லவ நத்தம் முதலிய இடப் பெயர்கள், இந் நாட்டில் பல்லவர் ஆட்சி இருந்தது என்பதை மெய்ப்பிக்கும் சான்றுகள் ஆகும். தமிழகத்தில் பல்லவர் விட்டுச் சென்ற வடமொழி இலக்கண, இலக்கியங்களும் தமிழ் இலக்கண¹ இலக்கியங்களும்² பல்லவர் தமிழ் நாட்டை ஆண்டனர் என்பதை மெய்ப்பிக்கின்றன.

பல்லவர் யாவர்?

இங்ஙனம் பல நூற்றாண்டுகள் தமிழ் நாட்டை யாண்ட புதிய மரபினரான பல்லவர் 'இன்னவர்' என்பதைத் திட்டமாக கூறக்கூடிய சான்றுகள் கிடைக்கவில்லை. அதனால் ஆராய்ச்சியாளர் பல விதமாக முடிவு கூறுகின்றனர்.

1. "பல்லவர் தொண்டை நாட்டில் தொன்று தொட்டு இருந்து வந்த குறும்பரே யாவர். அவர் ஆடுமாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டு பால் வியாபாரம்

¹ யாப்பருங்கல விருத்தியுரையிற் காணப்படும் இடைக்கால யாப்பு நூல்கள்.

² பாரத வெண்பா, வேறு சிறந்த பாக்கள், நந்திக் கலம்பகம், தேவாரம், நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம் முதலியன.

செய்து வந்ததால் 'பாலவர்' (பால் + அவர்) எனப் பட்டனர்; பின்னர் அச்சொல் நாளடைவில் 'பல்லவர்' என மாறி இருக்கலாம்" என்பது ஒரு சார் ஆராய்ச்சியாளர் கூற்று.

2. "யாழ்ப்பாணத்தை அடுத்துள்ள தீவுகள் பல. அவற்றுள் ஒன்று மணி பல்லவம்³ எனப் பெயர் பெற்றிருந்தது. அங்கிருந்து வந்துள்ள தொண்டை நாட்டை ஆண்டவர் 'பல்லவர்' எனப் பட்டனர் என்று கொள்ளுதலே தகும்" என்பது மற்றொரு சார் ஆராய்ச்சியாளர் கருத்தாகும்.

3. "வட பெண்ணையாறு முதல் கங்கையாறு வரை பேரரசு செலுத்திய சாதவாகனர் (கி.மு. 235-கி.பி. 220)க்குக் கீழ் மாகாணத் தலைவராக இருந்துவந்தவரே பல்லவர் என்பவர். அவர் கிருஷ்ணையாறு முதல் வட பெண்ணையாறு வரையுள்ள நிலப்பகுதியை ஆண்டுவந்தனர்; சாதவாக னப் பேரரசு வீழ்ச்சியுறத் தொடங்கியதும், தாம் ஆண்டுவந்த நாட்டிற்குத் தாமே தலைவராகிப் பின் தொண்டை நாட்டையும் கைப்பற்றினர். அவர்கள் ஆந்திரரோ-பிறரோ ஆகலாம்" என்பது வேறொரு சார் ஆராய்ச்சியாளர் முடிபாகும்.

4. "பல்லவர்க்குப் 'போத்தரசர்', 'போத்த ராஜன்' என்ற பெயர்கள் உண்டு. இன்று போத் தரசர் கோவில்கள் வன்னியர் என்னும் வகுப்பார் பார்வையில் இருக்கின்றன. 'பல்லவர்' என்பது 'பள்ளவர்' என்றாகிப் பின் 'பள்ளியர்' என்றானது

3 இஃது இப்பொழுது 'காரைத்தீவு' என்று வழங்குகிறது.

போலும்! ஆதலின், 'பள்ளிகள்' எனப்படும் வன்னியர் மரபினரே 'பல்லவர்' என்று சொல்லலாம்" என்பது பிறிதொருசார் ஆராய்ச்சியாளர் எண்ணமாகும்.

5. " 'பல்லவர்' என்பவர் 'பஹ்லவர்', 'க்ஷத்ரபர்' எனப் பல பெயர்களைக் கொண்ட பாரதீகத்தவர் ஆவர். அவர் ஆரியர். அவர் இந்தியாவிற்குப் புகுந்து, இந்தியாவிற்குப் பரவி இருந்தனர்; பின்னர் வேறு மரபினர் படையெடுப்புகளால் சாதவாஹனப் பேரரசருடன் போரிட்டுத் தெற்கே பரவலாயினர். அங்ஙனம் பரவிய பஹ்லவரே படிப்படியாகத் தொண்டை நாட்டைக் கைப்பற்றி நிலைத்துவிட்டனர். வடநாட்டிலும் டெக்கானிலும் இருந்த க்ஷத்ரபர், பஹ்லவர் என்பவரும் தென் னாட்டை யாண்ட பல்லவரும் ஒரு மரபினரே யாவர்" என்பது ஹீராஸ் பாதிரியார் கருத்தாகும்.

இங்ஙனம் பலர் பலவிதமான கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். ஆதலின், 'பல்லவர் யாவர்?' என்பதற்குத் தக்க விடை இதுவரை கிடைத்திலது. ஆதலின், 'அவர்கள் யார்?' என்னும் கேள்வியை விட்டு, இனி அவர்கள் வரலாற்றைக் காண்போம்.

சிம்மவிஷ்ணுவுக்கு முற்பட்ட பல்லவர்

(கி. பி. 200—600)

பல்லவர் காஞ்சியைத் தலைநகராகக் கொண்டு தொண்டை நாட்டை ஆளத் தொடங்கிய காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 3-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கம்

என்னலாம். கி. பி. 3, 4, 5, 6-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த பல்லவர் வரலாறு தொடர்ச்சியாக அறிதற் குரிய வசதி இல்லை. இந்த நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த பல்லவர் வடக்கே சாளுக்கியருடனும் வடமேற்கில் கதம்பருடனும் தெற்கே களப்பிரர், சோழர், பாண்டியர்களுடனும் ஓயாது போரிட வேண்டியவர் ஆயினர். இவர்களது தலைநகரமான காஞ்சி அடிக் கடிக் கை மாறியது; பல்லவர் ஆந்திரநாட்டில் இருந்து அரசாள வேண்டியவர் ஆயினர். அதனால் இந்த 400 வருட காலம் பல்லவரது நிலையான ஆட்சி தொண்டை நாட்டில் இல்லை என்னலாம்.

சிம்மவிஷ்ணு மரபினர்

(கி. பி. 575—725)

ஏறத்தாழக் கி. பி. 575-ல் சிம்மவிஷ்ணு என்ற பல்லவ அரசன் தோன்றினான். அவன் சேர, சோழ, பாண்டிய, களப்பிர அரசர்களை வென்று தெற்கே புதுக்கோட்டைவரை பல்லவ அரசைப் பரப்பினான்; வடக்கே கிருஷ்ணையாறுவரை தன் ஆட்சியை நிலை நாட்டினான். இவ்வாறு அவன் காலத்தில் ஏற்பட்ட பல்லவப் பெருநாடு கி. பி. 9-ஆம் நூற்றாண்டுவரை நிலைத்திருந்தது.

சிம்மவிஷ்ணுவுக்குப் பிறகு அவன் மகனான மஹேந்திரவர்மன் அரியணை ஏறினான். அவன் முதலில் சமணனாக இருந்து சமண மதத்திற்கு ஆக்கம் அளித்தவன். அவன் காலத்தவரே திருநாவுக்கரசர். அவர் சமணத்திலிருந்து சைவராக மாறியதும் அரசன், சைவ சமயத்தைத் தழுவினான்.

அவன் பல்லாவரம், மஹேந்திரவாடி, மாமண்டூர், தளவானூர், மண்டப்பட்டு, திருச்சிராப்பள்ளி, குடுமியான்மலை முதலிய இடங்களில் குடைவரைக் கோவில்களை அமைத்தான். அப் பேரரசன், ஹர்ஷனைப் புறங்கண்ட இரண்டாம் புலிகேசி என்ற சாளுக்கியனைப் புறங்கண்ட பெரு வீரன் ; நாகரிகக் கலைகளான இசை-நடனம்-நாடகம்-ஓவியம்-சிற்பம் என்பவற்றை வளமுற வளர்த்தவன் ; 'மத்த விலாஸப் பிரஹஸனம்' என்ற வேடிக்கை நாடகம் ஒன்றை வடமொழியில் எழுதியவன் ; இசையில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றவன்.

இங்ஙனம் பலவகையிலும் புகழ்பெற்ற மஹேந்திரவர்மனுக்குப் பின் நரசிம்மவர்மன் என்பவன் பட்டம் பெற்றான். அவன் மஹேந்திரனுக்கு மகனாவன். அவன், தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துவந்த இரண்டாம் புலிகேசியைத் துரத்தியடித்து அவனது தலைநகரான வாதாபியை 13 வருட காலம், கைப்பற்றி ஆண்ட பெருவீரன் ; அங்குத் தன் வெற்றித்தூணை நாட்டியவன் ; தந்தையைப் போலவே பல இடங்களில் கோவில்களை அமைத்தவன். அவன் சிறந்த வைணவன். அவனது சேனைத் தலைவரே சிறுத்தோண்டர் என்ற சைவப் பெரியார் ஆவார். அவன் காலத்தில் அப்பரும் சம்பந்தரும் சைவ சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டில் நன்றாகப் பரப்பிவந்தனர். நரசிம்மன் 'மஹாமல்லன்' என்ற தன் பெயரால் மஹாமல்லபுரத்தைச் சிறப்பித்தான்.

நரசிம்மனுக்குப் பின் பட்டம்பெற்ற பரமேஸ்வர வர்மன் சிறந்த சிவபக்தன் ; முதல்தரப் போர்வீரன். அவன் இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்கிரமாதித்தனைப் பெருவளநல்லூரில் புறங்காட்டி ஓடச்செய்தவன். 'கூரம்' என்ற ஊரில் கற்களை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கிக் கோவில் கட்டிய முதற் பல்லவ அரசன் அவனே யாவன்.

இராஜசிம்மன் என்பவன் பரமேஸ்வரனுக்குப் பின் பல்லவப் பேரரசனாக இருந்தவன். இவன் மிகச் சிறந்த போர் வீரன் ; இவன் மிகச் சிறந்த சிவபக்தன் ; உலகப் புகழ்பெற்ற கயிலாசநாதர் கோவிலைக் காஞ்சியிற் கட்டியவன் ; மஹாபலிபுரத்தில் உள்ள கடற்கரைக் கோவில், காஞ்சியில் உள்ள மதங்கீசர் கோவில், பனைமலைக்கோவில் முதலிய வற்றை அமைத்தவன். இவன் இசை-நடனம்-நாடகம்-ஓவியம்-சிற்பம் என்னும் கலைகளில் பெரும் புலமை படைத்தவன்.

புதிய பல்லவர் மரபு

இராஜசிங்கனுக்குப் பிறகு இரண்டாம் பரமேஸ்வரன் பட்டத்தை அடைந்தான். அவன் இறக்கும் பொழுது பட்டம் பெறத்தக்க பிள்ளை இல்லை. அதனால், முன் சொன்ன சிம்ம விஷ்ணுவின் தம்பியான பீம வர்மன் மரபில் வந்தவனும் பல்லவர் பிரதிநிதியாக இருந்து தெலுங்கு நாட்டை ஆண்டு வந்தவனுமான ஹிரண்ய வர்மன் என்பவனை அமைச்சர் முதலியோர் அடைந்து குறையிரந்தனர். ஹிரண்யவர்மன் தன் மக்கள் நால்வரையும் அழைத்தான். அவர்

கள் ஸ்ரீமல்லன், இரணமல்லன், சங்கிராமமல்லன், பல்லவ மல்லன் என்ற பெயர்களைக் கொண்டவர்கள். “உங்களுள் ஏவர் காஞ்சியில் பேரரசராக முடி சூடிக்கொள்ள விரும்புகிறீர்?” என்று ஹிரண்ய வர்மன் கேட்டான். முதல் மூவரும் மறுத்து விட்டனர். பன்னிரண்டு வயதுடைய பல்லவ மல்லன் தான் அரசனாக விரும்புவதைத் தெரிவித்தான். உடனே அமைச்சர் முதலியோர் அவனை அழைத்துக் கொண்டு காஞ்சிமா நகரம் சென்று அரியனை ஏற்றி முடிசூட்டினர்; இரண்டாம் நந்திவர்மன் என்ற அபிஷேக நாமம் இட்டனர். இங்ஙனம் பல்லவ மல்லன் பட்டம் பெற்ற காலம் ஏறத்தாழக் கி. பி. 725 என்னலாம். இவன் ஏறத்தாழ 65 ஆண்டுகள் அரசாண்டான். நாம் இங்குக் கூறப்புகுவது இவனது வரலாறே ஆகும்.

பல்லவர்—பாண்டியர் போர்

இரண்டாம் பரமேஸ்வரனுக்குச் சித்ரமாயன் என்றொரு மகன் இருந்தான். அவனைப் பல்லவ அரசனாக்க அமைச்சர் முதலியோர் விரும்பாமல், மேற் சொன்னவாறு பல்லவ மல்லனை அரசனாக்கினர். அதனால் சித்ரமாயன் பாண்டிய அரசனான மாற வர்மன் என்பவனைச் (கி. பி. 710-765) சரண் அடைந்தான். பாண்டியன் பல்லவ மல்லனை விரட்டிச் சித்ரமாயனைப் பல்லவ அரசனாக்கச் சமயம் பார்த்திருந்தான்.

ஒருமுறை, பல்லவ மல்லன் நந்திபுரம் என்னும் இடத்தில் தங்கி இருந்தான். அவ்விடம் இப்

பொழுது நாதன்கோவில் எனப்படுகிறது. அது கும்பகோணத்திற்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் விஷ்ணுஸ்தலமாகும். பல்லவ மல்லன் சிறந்த வைணவன் ஆதலால் அடிக்கடி அங்குப் போய்த் தங்கியிருத்தல் வழக்கம். அங்கு வன்மை மிக்க கோட்டை ஒன்று இருந்தது. அக் கோட்டையில் பல்லவ மல்லன் தங்கியிருந்த சமயம் பார்த்துப் பாண்டியன், சிற்றரசர் பலருடனும் பெருஞ் சேனையுடனும் படையெடுத்துச் சென்று நந்திபுரக் கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். பாண்டியன் திடீரென வந்து வளைத்துக்கொண்டதால் பல்லவ மல்லன் கோட்டைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டான்.

அப்பொழுது, வழிவழியாகப் பல்லவர்க்குப் படைத்தலைவராக இருந்து வந்த 'பூசான்' மரபில் பிறந்த உதயசந்திரன் என்ற படைத்தலைவன் காஞ்சியிலிருந்து பெரும் படையுடன் புறப்பட்டு நந்திபுரம் சென்றான். உதயசந்திரன் அல்லி இதழ்போல ஒளிர்ந்த தன் வாளால் சித்திரமாயினையும் மற்றவரையும் கொன்றான்; பாண்டியர் படையை நிம்பவனம், சூதவனம், சங்கரகிராமம், மண்ணைக் குறிச்சி முதலிய இடங்களில் வென்றான். இவ்விடங்கள் எல்லாம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலும் புதுக் கோட்டைச் சீமையிலும் இருப்பவை ஆதலால், போர் தெற்கு நோக்கியே நடந்தன என்னலாம். இறுதியில் உதயசந்திரன் வெற்றி பெற்றான்.

பல்லவர்—சாளுக்கியர் போர் I

இரண்டாம் புலிகேசி காலம் முதல் அரசு கட்டில் ஏறிய சாளுக்கியர் அனைவரும் பல்லவரிடம் தோற்று ஓடினவரே யாவர். அதனால் பல்லவ மல்லன் காலத்துச் சாளுக்கிய வேந்தனான இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தன் (கி. பி. 733—746) என்பவன் பல்லவனைத் தோற்கடித்துப் பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும் என்று எண்ணினான்; மேற்சொன்ன போரில் பல்லவர் படை ஈடுபட்ட காலத்தில், அவன் வலிமிக்க தன் பெரும் படையுடன் பல்லவ நாட்டைத் தாக்கினான். அப்பொழுது காஞ்சியில் பல்லவ மல்லன் இல்லை. அதனால், காஞ்சி எளிதில் சாளுக்கியன் கைப்பட்டது. சாளுக்கியன் காஞ்சியில் சிலநாள் தங்கி இருந்தான். அப்பொழுது அவன் கயிலாச நாதர் கோவில் முதலிய கோவில்களைப் பார்வையிட்டு, அவற்றில் நிறைந்திருந்த செல்வத்தைப் பார்த்து வியந்தான்; அதனைக் கவர்ந்து கொள்ளாமல் அக்கோவில்கட்கே விட்டுவிட்டான். அவ்வமயம் பாண்டியன் முற்றுகையிலிருந்து விடுபட்ட பல்லவ மல்லன் காஞ்சிக்கு வந்தான். உடனே இருவர்க்கும் போர் மூண்டது. அச்சமயத்தில் விக்கிரமாதித்தன் மகனை கீர்த்திவர்மன் பெரும் படையுடன் தந்தைக்கு உதவியாக வந்தான். போர்கடுமையாக நடந்தது. பல்லவன் தோற்றுவிடுவான் என்று எண்ணப்பட்டது. அந்தச் சங்கடமான நிலையில், தெற்கே பாண்டியனை முறியடித்துத் திரும்பிய உதயசந்திரன் வாகை சூடிப் பல்லவ மல்

லன் உதவிக்கு வந்தான் ; போர் கடுமையாக நடந்தது. முடிவில் சாளுக்கியர் ஓடலாயினர். உதய சந்திரன் சாளுக்கியரைத் தன் நாட்டு எல்லைவரை துரத்திச் சென்றான். பிறகு அங்கிருந்து வடக்கே சென்று வேங்கியை வென்று மீண்டான்.

பல்லவர் - சாளுக்கியர் போர் II

இரண்டாம் விக்கிரமாதித்தனுக்குப் பிறகு இரண்டாம் கீர்த்திவர்மன் கி. பி. 746-ல் சாளுக்கிய அரசன் ஆனான். அவன் காலத்தில் ஏறத்தாழக் கி. பி. 757-ல் பல்லவர்—சாளுக்கியர் போர் பலமாக நடைபெற்றது. பல்லவமல்லன் கங்கரையும் பாண்டியரையும் தன் பக்கம் சேர்த்துக்கொண்டு, சாளுக்கியனைப் பலமாகத் தாக்கினான். கீர்த்திவர்மன் போரில் இறந்தான். அவனுடன் சாளுக்கியப் பேரரசு ஒழிந்தது.

பல்லவர் - இரட்டி¹ நட்பு

இப் போருக்குமுன் சாளுக்கிய நாட்டில் சிற்றரசுகை இருந்த தந்திதூர்க்கள் என்ற இரட்ட அரச மரபினன் பல்லவ மல்லனுக்கு நண்பகை இருந்தான். அவனுக்கு வைரமேகன் என்ற வேறொரு பெயரும் உண்டு. அவன் கீர்த்திவர்மனுக்குப் பின் பல்லவமல்லன் உதவியால், சாளுக்கிய நாட்டைக் கைப்பற்றினான் ; பல்லவ மல்லனுக்குத் தன் மகளான 'ரேவா' என்பவளை மணம் செய்து தந்தான். அந்த ரேவா என்பவளுக்கும் பல்லவ மல்லனுக்கும்

பிறந்த மகன்தான் 'தந்தி வர்மன்' என்பவன். அவன் 'தந்திதூர்க்கன்' என்ற தன் பாட்டன் பெயரைப் பெற்றிருந்தான். பல்லவ மல்லனும் தந்தி தூர்க்கனான வைரமேகனும் காஞ்சியில் நண்பராக இருந்தபொழுது, அவர்களைத் திருமங்கை யாழ்வார் கண்டு களித்தனர் என்பது அவரது பாசரத்தால் தெரிகிறது.

பல்லவர்—கங்கர் போர்

கங்கநாடு என்பது மைசூரின் மேற்கும் பகுதியும் குடகும் சேர்ந்த நிலப்பகுதியாகும். கங்கர் ஏறத்தாழக் கி. பி. 4-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இப்பகுதியை ஆண்டுவந்தனர். அவர்கள் 4, 5-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் தமக்கு வடக்கே இருந்த கதம்பருடன் ஓயாது போரிட்டனர். அப்போர்களில் அவர்க்கு உதவியாக இருந்து கங்கை நாட்டைக் காத்தவர் பல்லவரே ஆவர். ஆயின், கி. பி. 6-ஆம் நூற்றாண்டு முதல் கங்கர் சாளுக்கியர்க்கு நண்பராகிப் பல்லவரைப் பகைத்துக்கொண்டனர்; அதுமுதல், சாளுக்கியர் பல்லவரைத் தாக்கும்பொழுதெல்லாம் கங்கரும் பல்லவரை எதிர்த்துப் போரிட்டுவந்தனர். அதனால் பல்லவர், மஹேந்திரவர்மன் காலமுதல் கங்கருடன் ஓயாது போரிட வேண்டியவர் ஆயினர்.

நமது பல்லவ மல்லன் அரசனாக இருந்த பொழுது ஸ்ரீபுருஷன் என்பவன் (கி. பி. 726-776) கங்க அரசனாக இருந்தான். அவனுக்கும் பல்லவனுக்கும் போர் மூண்டது. அப்போரில் பல்லவன்

வெற்றி பெற்றான் ; கங்க அரசன் அணிந்திருந்த 'உக்ரோதயம்' என்னும் வைரம் பதித்த கழுத்தணி பல்லவன் கைப்பட்டது.

பல்லவ மல்லன் பட்டயங்கள்

பல்லவ மல்லன் வடமொழியிலும் தமிழிலும் பற்றுடையவன் ; வேதங்களில் வல்ல மறையவர் பால் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் உடையவன். அவன் அவர்கட்குப் பல சிற்றூர்களைத் தானமாக விடுத்தான். அதனைத் தெரிவிக்க எழுந்தவையே (1) காசக்குடிப் பட்டயம், (2) உதயேந்திரப் பட்டயம், (3) தண்டன் தோட்டப் பட்டயம், (4) கொற்றங்குடிப் பட்டயம் என்பன. அவன் நில தானம் செய்தபொழுது இரண்டு நீர் யந்திரங்களையும் தானம் செய்தான் என்று உதயேந்திரப் பட்டயம் உரைக்கின்றது. பல்லவ மல்லன் காலத்தில் பாரதக் கதை கோவிலில் படித்து மக்கட்கு விளக்கப் பட்டது ; பாரதம் சொன்னவனுக்கு நிலம் மானியமாக விடப்பட்டிருந்தது என்பன தண்டன் தோட்டப் பட்டயத்தால் தெரிகின்றன. பல்லவன் ஓயாத போர்களில் ஈடுபட்டிருந்த காரணத்தால் பல்லவ நாட்டில் பெரும் பஞ்சம் தோன்றியது. அதனைப் பல்லவ மல்லன் அரும்பாடுபட்டு ஒழித்தான் என்று உதயேந்திரப்பட்டயம் குறிக்கின்றது. பல்லவ மல்லன் காலத்தில் பல கலைகளில் சிறந்த விற்பன்னர் வாழ்ந்திருந்தனர். அவர்கள் நான்கு வேதங்கள், ஆறு அங்கங்கள் முதலியவற்றில் பண்பட்டவர் ; பாட்டு, கூத்து, இதிகாசம், புராணம்

இவற்றில் வல்லவர் ; நல்ல ஒழுக்கம் உடையவர். தமிழ் யாப்பிலக்கணத்தில் வல்ல புலவர் பலர் இருந்தனர் ; கலம்பகம் முதலிய பிரபந்தங்கள் பாடவல்ல புலவரும் இருந்தனர். 'பல்லவ மல்லனே சிறந்த கல்விமான் ; இசையில் விருப்பம் உடையவன் ; படைக்கலப் புலவன் ; வில் வித்தையில் இராமன் ; அரசியலில் பிரஹஸ்பதி' என்று பட்டயங்கள் பாராட்டுகின்றன.

வைணவ சமயம்

பல்லவ மல்லன் சிறந்த வைணவன். இவனை 'அரி சரணபரன்' என்றும் 'முகுந்தன் திருவடிகளைத் தவிர வேறு எதற்கும் அவன் தலை வணங்கவில்லை' என்றும் பட்டயங்கள் பகர்கின்றதைக் கொண்டு, பல்லவ மல்லனது வைணவப் பற்றை நன்கறியலாம். அவன் காலத்தில் காஞ்சியில் இருந்த வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் புதுப்பிக்கப்பட்டுச் சிறப்புற்ற தென்னலாம். பல்லவன் அக் கோவிலுக்குப் பல மானியங்கள் விட்டான். பல்லவ மல்லன் ஆட்சியில் சிறப்படைந்த வைணவக் கோவில்கள் பலவாகும் ; சைவக் கோவில்களும் பலவாகும். ஆழ்வார் பன்னிருவருள் புகழ்பெற்றவரான திருமங்கை ஆழ்வார் என்பவரும் தொண்டர் அடிப்பொடி ஆழ்வார் என்பவரும் நமது பல்லவன் காலத்தவராவர். திருமங்கை மன்னன் பல்லவ மல்லனுடன் கலந்து பழகியவர் ஆவர். பல்லவன் அவரிடம் பேரன்பும் பெருமதிப்பும் கொண்டு பழகி வந்தான். அவர், வைகுந்தப் பெருமாள் கோவிலைப்

‘பரமேஸ்வரன்’ எனப்பட்ட ‘பல்லவ மல்லன்’ புதுப்பித்த காரணத்தால், ‘பரமேஸ்வர விண்ணகரம்’ எனப் பெயரிட்டுப் பாசுரங்கள் பாடினார் என்று அறிஞர் கூறுகின்றனர். திருமங்கை யாழ்வார் பல்லவ மல்லனைத் ‘தொண்டையர்கோன்’ எனப் பல பாசுரங்களிற் குறித்துள்ளார். அவர், தந்தி தூர்க்கன் பல்லவ மல்லனுடன் காஞ்சியில் தங்கியிருந்ததைத் தமது பாசுரத்திற் பாடினார் எனின், அவர் பல்லவ மல்லனுடன் எவ்வளவு நெருக்கமாகப் பழகியிருந்தல் வேண்டும் என்பது தெரிகிறதன்றோ? திருமங்கையாழ்வார் பாசுரங்கள் படித்து இன்புறத்தக்கவை. அவை பக்திச் சுவையைப் பதமுற ஊட்டுவன; செய்யுட்கள் செம்பாகமானவை. அவற்றால் அக்காலத்தில் இருந்த பெருமாள்கோவில்கள் இன்னவை என்பதை எளிதில் உணரலாம்.

வைகுந்தப் பெருமாள் கோவில்

இக்கோவில் தென் இந்திய சிற்பக் கலைக்கும் கட்டடக் கலைக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இஃது இன்று சிறிய அளவினதாகக் காண்கிறது. இது, பல்லவ மல்லன் காலத்தில் மிகப் பெரிய பிராகாரங்களைப் பெற்றிருந்தது; உயர்ந்த சுற்று மதில்களை உடையதாக இருந்தது; பல அழகிய நிறங்கள் தீட்டப்பெற்றிருந்தது. மூலஸ்தானம் மற்ற இடங்களிலிருந்து தனித்து இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அதனைச் சுற்றிலும் நான்கடி ஆழமுள்ள சுற்றுப்பாதை இருக்கின்றது. அப்பாதையைச் சுற்றிப் பிராகார மண்டபம் அமைந்துள்ளது.

அம்மண்டபச் சுவர்களில் பல்லவர்காலச் சிற்பங்கள் பேரழகுடன் விளங்குகின்றன. மண்டபத் தூண்கள் புல உட்கார்ந்த நிலையில் உள்ள சிங்கத் தூண்கள் ஆகும். பிராகாரக் கற் சுவர்களில் உள்ள சிற்பங்கள் ஆராய்ச்சிக்கு உரியன. அவற்றுள் பல, புராண வரலாறுகளை விளக்குவன; வேறு பல, பல்லவரது தோற்றம் முதல் பல்லவர் பரம்பரையையும் ஒவ்வோர் பல்லவ அரசனது வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையும் விளக்குவனவாகும். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சி குறிக்கும் சிற்பத்திற்கும் அடியில் விளக்கம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பல்லவமல்லன் தந்தையினிடம் அமைச்சர் முதலியோர் சென்று தங்களுக்கு ஓர் அரசனைத் தரவேண்டும் என்று வேண்டி நின்றல், ஹிரண்யவர்மன் தன் மக்கள் நால்வரையும் அழைத்து விசாரித்தல், அவருள் பல்லவ மல்லன், “நான் போவேன்” என்று தொழுது கூறுதல், அவன் குதிரை ஏறிக் காஞ்சி நோக்கிச் செல்லுதல், காஞ்சிக்கு வெளியில் அவனை அமைச்சர் முதலியோர் வரவேற்றல், முடிசூட்டு விழா, பல்லவமல்லன் கொலுமண்டபம், அங்கு ஆடவரும் பெண்டிரும் நடத்தல் முதலிய பலவகைச் சிற்பங்கள் பல்லவ மல்லன் வரலாற்றைப் பற்றியனவாகும்.

மூலஸ்தானம் பார்க்கத் தக்கது. அதனில் பெருமாள் தம் தேவியருடன் இருந்த கோலத்தில் காட்சியளிக்கின்றார். மண்டபத்திலிருந்து மூலஸ்தானத்திற்குப் போகப் படிக்கட்டுகள் உயர்ந்து செல்கின்றன. மூலஸ்தான மூர்த்தங்கள் கண்ணையும்

கருத்தையும் கவரத்தக்க பேரழகுடன் இன்று செய்தாற்போலக் காட்சி அளிக்கின்றன. மூலஸ்தானத்தின்மீது கட்டப்பட்டுள்ள விமானம் கவனிக்கத் தக்கது. அஃது, இராசசிங்கன் மஹாபலி புரத்துக் கடற்கரை ஓரமாகக் கட்டியுள்ள சிறிய கோவில் விமானத்தைவிடப் பெரியது; தஞ்சைப் பெரிய கோவில் விமானத்தைவிடச் சிறியது. இம்மூன்று விமானங்களும் வரலாற்றுச் சிறப்புடையவை யாகும். நீங்கள் சமயம் வாய்க்கும்பொழுதெல்லாம் கோவில் கட்டட அமைப்பில் கருத்துக் கொண்டு இவற்றைக் கவனிப்பது நல்லது.

முடிவுரை

பல்லவ மல்லன் அறுபத்தைந் தாண்டுகள் அரசாண்டான். அவனது நீண்ட ஆட்சியில் பல போர்கள் நடைபெற்றன. பஞ்சம் தோன்றி மறைந்தது. எனினும், அவன் காலத்தில் வைணவம் நாடெங்கும் நன்றாகப் பரவியது; பல நூல்கள் செய்யப்பட்டன. சிறந்த கலை வல்லுநர் வாழ்வு பெற்றனர். இவனைப்பற்றிச் சில நூல்கள் பாடப்பட்டிருந்தன. இன்று அந்நூற் பாக்கள் சில சிதைந்து காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக ஒன்று காண்க :

“...பாராளும் பல்லவ மல்லன்—பாரில்
தருமலிந்த வண்மைத் தலைத்தந்து மிக்க
திருமலிந்து தீதிலவே யாக உருமலிந்த
என்னரசன் மல்லன் மதினில ஏதிலர்கள்
துன்னரிய வஞ்சினத்தான் தோள்.”

6. கொண்டர்-I

உறைவிடம்

தெலுங்கு மொழியில் 'கொண்ட' என்னும் சொல் மலையைக் குறிக்கும். எனவே, 'கொண்டர்' என்பது 'மலைவாணர்' என்னும் பொருளைத் தரும். இவர் கஞ்சம், விசாகப்பட்டினம், கோதாவரி, வங்காளத்தின் மேலைப் பகுதி, நடுமாகாணம், ஒரிஸ்ஸா ஆகியவற்றில் உள்ள மலைப்பாங்கான இடங்களில் வாழ்கின்றனர்.

இட அமைப்பு

கொண்டர் கிராமங்கள் ஒரியர் (ஒரிஸ்ஸா மாகாண மக்கள்) வாழும் கிராமங்களைப் போன்ற வையே ஆகும். வீட்டுச் சுவர்கள் மண்ணால்

ஆனவை; கூரை காட்டுப் புல்லால் ஆனது; மூங்கிற் கழிகளே சிறப்பாக வீட்டுத் தூண்களாகவும் தூலங்களாகவும் பயன்படும். வீட்டின் கூரை எட்டடி உயரத்திற்குமேற் போகாது; வீட்டுப் பக்கச் சுவர்கள் நான்கு அடி உயரத்திற்கு மேற்படாதவை. பருவக் காற்றுக் காலங்களில் உண்டாகும் புயற்காற்றால் வீடுகள் பாதிக்கப் படாமல் இருப்பதற்காகவே இங்ஙனம் இவ்வீடுகள் அமைக்கப்படுகின்றனவாம். பல வீடுகள் உள்ள இடம் 'முட்டம்' எனப்படும்.

உடல் அமைப்பு

கொண்டர் திண்ணிய உடல் உரம் பெற்றவர்; நேரான முதுகுடையவர்; உடல் உயரத்திற்கு ஏற்ற உறுப்பு நலன்கள் வாய்க்கப் பெற்றவர்; உருண்டு நீண்ட கைகால்களை உடையவர்; ஐந்து முதல் ஆறு அடிக்கு மேற்படாத உயரம் உடையவர்; சுறுப்பு மேனியர்; சுருண்ட மயிரினர்; குழிந்த கண்ணினர்.

குண இயல்பு

கொண்டர் மொழி, இடத்திற்கு ஏற்ப வேறு படுதல் போலவே அவர்தம் குண இயல்பும் இடத்திற்கு ஏற்ப வேறுபடுகின்றது. அவர்கள் அந்தந்த மாகாண மக்களைப்போல நடையுடை பாவனைகளில் வேறுபடுகின்றனர். அவர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள்; நடுத்தரமான நடை உடையவர்கள்; தங்கள் வேலைகளைத் திறம்படச் செய்பவர்கள்;

தங்கள் பழக்கவழக்கங்களிலிருந்து வழுவாதவர்கள் ; தாங்கள் கொண்ட நம்பிக்கையை நழுவ விடாதவர்கள் .

தொழில்

மூங்கில் அரிசியைச் சேமித்தல், கம்பு, வரகு, கிழங்குவகை முதலியவற்றைப் பயிராக்கல், தேன் எடுத்தல், புகையிலையை மிகுதியாகப் பயிரிடல் முதலிய தொழில்கள் கொண்டர் செய்வன. அவர்கள் மிக்க உயரமான மரங்களிலும் எளிதாக ஏறும் பயிற்சி உடையவர்கள். கொண்டர் மலை அடிவாரங்களில் ஒருவகை நெல்லையும் பயிர் செய்வார்கள். அவர்கள் நிலத்தை உழுது எப்பொழுதும் ஈரம் இருக்கத்தக்க கரை அமைப்பதில் திறமை பெற்றவர்கள் ; காடுகளை அழித்து விளைநிலங்கள் ஆக்குவதில் சமர்த்தர்கள் ; ஏர் உழுவதில் பண்பட்டவர் ; மீன் பிடிப்பதிலும் வல்லவர்கள். கொண்டர் கையாளும் கருவிகளில் சிறந்தவை தங்கி என்னும் ஒருவகைக் கோடரியும் வில்லும் அம்புகளுமே ஆகும். வில் மூங்கில் குச்சியால் ஆனது. அதன் நாண் மரப்பட்டையால் ஆனது. அம்புகள் கூரிய மூங்கில் குச்சிகளால் ஆனவை.

உணவு

கொண்டர் நெல், வரகு, சாமை, காட்டில் கிடைக்கும் பழவகைகள், தேன், கிழங்கு வகைகள், மூங்கில், அரிசி, தினை முதலியவற்றை உண்பர் ; வேட்டையாடிப் பலவகைக் காட்டு விலங்குகளைத்

தீன்பர் ; மீன் பிடிப்பர் ; பறவைகளை அம்பெய்து கொன்று புசிப்பர். மதுவைப் பலவகையாகத் தாமே தயாரித்துக் குடிப்பர்.

உடை

ஆடவர்க்குக் கோவண உடையே விசேடமானது. இடுப்பைச் சுற்றிக் கச்சைபோல ஒரு துணி கட்டப்பட்டு இருக்கும். முதியவரே தலைப் பாகை அணிவர். குழந்தைப் பருவத்தில் தலைமயிர் நீண்டு வளர விடப்படும். அது வாலிபப் பருவத்தில் குடுமியாகக் கட்டப்படும். குளிர்காலத்தில் மட்டும் எல்லோரும் தலையில் பாகை அணிவர். போர் உடை விசேடமானது : தோல் பட்டை அரையின் முன்புறம் தொங்க விடப்படும். பாகையில் எருமைக் கொம்புகள் இருபுறமும் மயில் இறகுகளுடன் செருகப்பட்டிருக்கும். அத்தோற்றம் பார்ப்பவருக்கு அச்சத்தை விளைக்கும். விசேட காலங்களில் இடுப்பைச் சுற்றிலும் வெண்மையான உடை ஒன்று கட்டப்பட்டு இருக்கும். அதன் ஓரம் சிவப்பும் நீலமும் கலந்தது. அவ்வாடை அற்புதமான வேலைப்பாடு கொண்டது. சில இடங்களில் உள்ள கொண்டர் தலைமயிரை எண்ணெய் இட்டுச் சீவி முடித்து இடப் பருவத்தின் மேற்புறமாகக் கொணர்ந்து முடிப்பர் ; அம்முடி அவிழாமல் இருக்க வெண்கல ஊசி, காட்டெருமை முள் இவற்றைக் கொண்டை ஊசிகளாகப் பயன்படுத்துவர் ; அம்முடியின்மீது பறவைகளின் அழகிய இறகுகளைச் செருகுவர் ; அழகிய இரண்டு இறகுகள்

முன்புறம் காற்றில் அசைந்தாட விட்டிருப்பார். ஏனையவை பின்புறம் காற்றில் அசைந்தாடும். இந்த மயிர் முடிக்குள் கொண்டர் உபயோகிக்கும் கத்தி, பாதி பிடித்த சுருட்டு, இலையில் மடிக்கப் பெற்ற பொடி முதலியவை குடி இருத்தலும் உண்டு.

பெண்கள் விசேட காலங்களில் ஒருவகைப் பாகையை (முண்டாசினை)த் தலையில் அணிவர்; இடுப்பில் முழங்கால் அளவு தொங்கும் ஆடையை அணிவர். இடுப்பிற்குமேல் ஆடை பெரும்பாலும் இராது; ஆனால் கழுத்தில் அணியும் பலவகை மணிக்கோவை மார்பை மறைத்து மார்பிற்கு அழகு செய்யும்.

அணிகள்

கொண்டர் பலவகை மணிகளால் ஆகிய மாலைகளையே விசேடமாக அணிவர். சில இடங்களில் செம்பு-கண்ணாடி மணிகளை மணமான பெண்களே பயன்படுத்துவர்; கன்னிப் பெண்கள் பல நிறங் கொண்ட புற்களால் ஆகிய ஆடையணிகளையே பயன்படுத்துவர். தாய்மார் பல்வேறு வகைப்பட்ட பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வளையங்களைக் காதில் அணிந்திருப்பர். சில இடங்களில் கன்னிப் பெண்கள் மணமாகும்வரை விளக்குமாற்றுக் குச்சியையே காதில் போட்டிருப்பர். நடன காலங்களில் கடையங்களும், வெள்ளி அல்லது பொன்னாலாகிய மூக்கணிகளும் அணிவர். சில பகுதிகளில் உள்ள ஆடவர் வெண்மணிக் கோவைகளைக் கழுத்தில் அணிவர்; பித்தளை வளையங்களைக் காதில் அணிவர். அப்பகுதிகளில் உள்ள பெண்கள் மார்பில் ஆடை இடார்; ஆனால் அவர் தம் கழுத்தில் உள்ள பலவகை மணிவடங்களே மார்பை மறைத்துக்கொண்டிருக்கும். கொண்டர் பித்தளை, வெள்ளி, கண்ணாடி இவற்றால் செய்யப்பட்ட காப்புகளை அணிவர். சில இடங்களில் உள்ள கொண்டர் பெண்டிர் தலை முடியை வலப் புருவத்தின்மீது முடிந்து கட்டுவர்; அம் முடிமீது மயில், கிளி, மைனா, குயில் இவற்றின் இறகுகளைச் செருகுவர். இப் பெண்மணிகள் தங்கள் கழுத்து, கை, முன்கை, பின்கை, அரை ஆகிய இடங்களில் பலநிற-பலவகை மணிவடங்களை அணிந்து அழகுப் பாவையராக விளங்குவர்.

இவர்கள் மலை உச்சிகளில் வசிப்பவர்கள். ஆதலால், இவர்களை மற்றவர் காண்டல் அரிதாகும். சில கழுத்து மால்கள் பலநிறப் புற்கள், வெள்ளி நாணயங்கள், விநோத மணிகள் என்பவற்றைக் கொண்டவை. அழகு செய்யப்பட்ட துடைப்பக்குச்சிகள் (12 அல்லது 15) காதிவிருந்து அழகான பிறைமதி போல இணைப்புண்டு தொங்குதல் காணத்தக்க காட்சி ஆகும். இந்த உடை-அணி விசேடங்கள் எல்லாம்-கொண்டர் மொழி இடத்திற்கேற்ப வேறுபடுதல் போலவே - இடத்திற்கேற்ப வேறுபடுகின்றன.

மணச் சடங்குகள்

மணவுறுதி நாள் நடைபெறும் விருந்தில் ஓர் எருமையும் பன்றியும் கொல்லப்படும். அவற்றின் இறைச்சி சமூகக் கட்டுப்பாட்டுப்படிப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்படும்; மணமகனது தாய் மாமனுக்குத் தலையும், மணமகனுடைய சகோதரிகட்கு விலா இறைச்சியும், முதுகும் பிற உறுப்புகளும் மற்ற உறவினர்க்கும் நண்பர்க்கும் பங்கிடல் மரபு. மணவுறுதி நாளுக்கு முன் பெண் வீட்டாருள் ஒருவர் கையிலும் மணமகன் வீட்டாருள் ஒருவர் கையிலும் முடிக் கயிறு ஒன்று கட்டப்பட்டு இருக்கும். அவர்கள் ஒவ்வொரு நாள் காலை ஒவ்வொரு முடியாக அவிழ்த்துவிடுவர்.

சில இடங்களில் உள்ள கொண்டரிடம் வீட்டுக் கன்னிப் பெண்கள் ஒன்றுகூடிப் படுக்கும் வீடு ஒன்று உண்டு. அப்பெண்கள் ஒன்றுகூடி வாழ்த

லால், மணத்தைப்பற்றிய பல செய்திகள் அறிந்து இல்லறம் பற்றிய நல்லுணர்ச்சி பெறுவதாகப் பெற்றோர் நினைக்கின்றனர். ஒரு முட்டத்து மணமகன் வேறு ஒரு முட்டத்துப் பெண்ணையே மணப்பது வழக்கம். மணமகள் திருமணத்திற்காகக் கணவன் வீடு அழைத்துச் செல்லப்படுமுன், அவளுடைய காதுகளில் உள்ள துடைப்பகுச்சிகள் நீக்கப்படும்; பித்தளைத்தோடு அணியப்படும். பெண் சென்றிற ஆடையால் மூடப்பெற்றுத் தாய் மாமலால் மணமகன் ஊர்க்குத் தூக்கிச் செல்லப்படுவாள். அவளைச் சூழ்ந்து அவள் தோழியரும் இளம் பெண்களும் பின் செல்வர். வழி நெடுக இசை முழக்கம் இருக்கும்; மணமகனுக்காக மாமலர் கொடுத்த பித்தளைக் குதிரை, இவற்றைக் குறிக்கும் பித்தளைப் பொம்மைகள் மயில், பச்சோந்தி, பாம்பு, நண்டு, மான், புலி, கோழி, யானை, மனித பாடகர் முதலிய விளையாட்டுக்கருவிகளும், ஆடைகளும், பித்தளை ஊசிகளும் வரிசை முறையிற் பின் செல்லும். மணமகனது ஊர்ப்புறத்தே மணமகனும் அவ்வூர் இளைஞரும் தங்கள் உடலையும் தலையையும் போர்த்தபடி நின்று வரவேற்பார். அவர்கள் கையில் மெல்லிய மூங்கிற் குச்சிகள் நிரம்ப வைத்திருப்பார். அவர்களைப் பெண்ணுடன் வரும் இளம் பெண்கள் தங்கள் கைகளில் உள்ள குச்சிகள், கற்கள், மண் இவற்றைக்கொண்டு தாக்குவர். இளைஞர் அத் தாக்குதலைத் தம் கைகளில் உள்ள மெல்லிய குச்சிகளால்

தடுத்து நிற்பார். இங்ஙனம் மணமகன் கூட்டத்தைத் துரத்தியபடி மணமகள் கூட்டம் மணமகன் கிராமத்தை அடையும். அப்பொழுது பெண்ணின் தாய் மாமன் தான் சுமந்து செல்லும் மணமகளை மணமகன் வீடு சேர்ப்பான். வீடு சேரும்வரை நடைபெறும் விளையாட்டுப் போரில் சில சமயங்களில் ஆடவர் சிலர் காயம் அடைதலும் உண்டு.

எல்லோரும் மணமகன் வீட்டை அடைந்ததும், சிறந்த முறையில் விருந்து ஒன்று நடைபெறும். அதில் ஓர் எருமையும் பன்றியும் கொல்லப்படும். இரண்டாம் நாள் மாலை பெண்ணைச் சேர்ந்த இளம் பெண்கள் ஊர் திரும்புகையில், ஓர் ஆண் எருமையும் ஒரு பெண் எருமையும் பரிசாகப் பெறுவர். மூன்றாம் நாள் மணமகன் கிராமத்துக் கொண்டர் அனைவரும் வேடிக்கையாக நடனம் ஆடுவர். நான்காம் நாள் மணமகன் வீட்டில் பெருங் கூட்டம் கூடும். அப்பொழுது மணமக்கள் ஒரு கட்டில்மீது அமர்த்தப்படுவர்; மணமகன் வீட்டுப் பெரியவன் ஒருவன் கூரையைக் கை விரலாற் சுட்டி, "இம் மணமகள் எங்களுடன் வாழும் நாள் அளவும் இவளுடைய மக்கள் ஆடவராகவும் புலிகள் போலவும் இருக்கக் கடவர். இவள் இழிந்த ஒழுக்கத்தை மேற்கொள்வாள் ஆயின், இவள் பிள்ளைகள் பாம்புகளும் குரங்குகளும் ஆகி இறக்கக் கடவர்; அழிவுறக் கடவர்" என்று கூறுவான்.

சில இடங்களில் உள்ள கொண்டருள் இம் மணச் செயல்கள் சிறிது மாறுபடுதலும் உண்டு;

பெண் வீட்டில் விருந்து நடைபெறும். நள்ளிரவில் மணமகளை அவன் தாய் மாமனும், மணமகளை அவள் தாய் மாமனும் தூக்கி நடனம் ஆடுவர். அந் நடனத்தில் இருதிறத்தாரும் கலந்துகொள்வர். பிற்கு திடீரென்று மணமகளைச் சுமப்பவன் பெண்ணையும் பெண்ணைச் சுமப்பவன் மணமகனையும் சுமந்து ஆடுவர். இங்ஙனம் ஆடிக்கொண்டே பெண்ணைச் சுமந்த மணமகன் தாய் மாமன் மறைந்துவிடுவான். உடனே பெண் வீட்டார் அவன் ஓடிய திசை நோக்கிப் போவர். அப்பொழுது மணமகளைச் சேர்ந்தோர் (பெரும்பாலோர் பெண்டிர்) அவர்களைத் தடுத்து நிற்பர். உடனே இருவர்க்கும் போலிப் போர் ஒன்று நடக்கும். சில இடங்களில் மணமகனே பெண்ணைத் தூக்கிப் போதலும் உண்டு.¹ பெண்ணின் தோழியர் அவனைத் தூரத்திச் சென்று குச்சிகளையும் கற்களையும் அவன்மீது எறிவர். அவை குறிதவறிப் பெண்மீது விழுவதும் உண்டு. இந்தப் போலிப் போர் மணமகன் தன் வீட்டை அடையும்வரை இருக்கும். இங்ஙனம் இம் மணச் செயல்கள் இடத்திற்கு ஏற்ப வேறுபடும்.

பெண்ணைத் தூக்கிச்செல்லும் தாய் மாமன் மணமகன் வீடு செல்லும்வரை அவளைக் கீழே விடலாகாது; தவறி விடின், அவன் ஓர் எருமை

1 பண்டைத் தமிழர் களவு மணத்தில் கூறப்படும் உடன் போக்கு, தன் மனை வரைதல், அவன் மனை வரைதல் முதலிய குறிப்புகள் இங்குச் சிந்திக்கற்பாலன.

யைத் தண்டமாகக் கொடுக்கவேண்டும். அந்த எருமை மண விருந்தில் அடித்துப் புசிக்கப்படும். ஒருமுறை நடைபெற்ற போலிப் போரைக் கண்ணுற்ற ஐரோப்பிய நீதிபதி ஒருவர், அதனைக் 'கொண்டர் கலகம்' என்று தவறாகக் கருதினார்; பின்னர் விசாரித்து உண்மை அறிந்து நகைத்தனராம்.

திருமணக் கட்டணம் கிராமத் தலைவனுக்குக் கொடுக்க இயலாத மணமகன் தன் காதலியை நள்ளிரவில் உடன்கொண்டு வெளிச் செல்வான்; காட்டில் மூன்று இரவும் மூன்று பகலும் தங்கி மீள்வான். பின்னர் அவர்கள் மணமானவராகவே கருதப்படுவர்.

சில இடங்களில் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதுடைய மணமகனுக்குப் பதினைந்து அல்லது பதினாறு வயதுடைய பெண்ணை மண முடித்தலும் உண்டு.

மனித பலி

கொண்டர் கையாண்ட கொடிய பழக்கங்களுள் நரபலி இடுதல் சிறந்ததாகும். அது நமது கருணைமிக்க அரசாங்கத்தினரால் எழுபது ஆண்டுகட்கு முன்பே நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. கொண்டர் நிலமகளைத் தரைப்பெண்² என்று அழைக்கின்றனர். தரைப் பெண்ணிற்கு எருமைப்பலி இடுதல் இன்றும் வழக்கமாக இருக்கின்றது.

2 இத் தாய தமிழ்த்தொடரை ஊன்றி நோக்குக.

பிறப்புச் சடங்குகள்

குழந்தை பிறந்தது முதல் ஒரு திங்கள்வரை உடல் முழுவதும் விளக்கெண்ணெயும், வெண் சிறு கடுகுப் பசையும் தடவப்படும். ஒருதிங்கள் கழிந்ததும் தாய் தன் குழந்தையுடனும் கணவனுடனும் தன் உடன்பிறந்தான் அகம் செல்வாள். அங்குக் குழந்தைக்குக் கோழி ஒன்று பரிசாகத் தரப்படும். கணவன் அதனைத் தன் வீடு கொண்டு சென்று அடித்துத் தின்பான். சில இடங்களில் அக்கோழியைப் பெற்றோரும் வீட்டில் உள்ள பிறரும் உண்பர்.

பெயரிடும் சடங்கு

குழந்தை பிறந்து ஆறு மாதம் கழிந்ததும் ஒரு நல்ல நாளில் குழந்தைக்குப் பெயரிடு விழாச் செய்வர். கொண்டர் மொழியில் பெயரிடுதல் என்பது காதத்துவம் எனப்படும். அந்நாளில் ஒரு நாய் அடிக்கப்படும்; மது சேமித்து வைக்கப்படும்; பிறகு குழந்தையின் பாதங்கள் கழுவப்படும். பூசாரி வந்து கலந்துகொள்வான். கொண்டர் தங்கள் முன்னோர்க்கு (தாங்கள் வழிபடும் கடவுளர்க்கு) ஒரு தட்டின்மீது அரிசி படைப்பர்; முன்னோர் பெயர்களைக் கூறிக்கொண்டே அரிசி பிடிபிடியாகப் போடுவர்; தட்டு அசைவு தரும்பொழுது சொல்லப்படும் முன்னோர் பெயரே குழந்தைக்கு இடப்படும். பிறகு கொண்டர் குடித்து விருந்துண்டு களிப்பர்; பூசாரிக்கு அரிசியும் இறைச்சியும் வழங்குவர்.

கொட்டில் சடங்கு

கொண்டர் செய்யும் கொட்டில் சடங்கு விநோதமானது. ஒருவகைத் தானியத்திலிருந்து மது தயாரிக்கப்படும். முதல் நாள் குடும்பத்தார் எல்லோரும் பட்டினி கிடப்பர். பொதுப் பணத்தைக் கொண்டு பன்றி ஒன்று வாங்கப்படும். பின்னர் அது பலியிடப்படும் இடத்திற்கு இழுத்துச் செல்லப்படும். அங்கு அதன் கழுத்தில் கயிற்றைப் போட்டு இறுக்கிக் கொல்லப்படும். அதற்கு முன் கொண்டர் ஒவ்வொருவரும் அதனைக் கல்லால் அடிப்பர்; அப் பொழுதே கொண்டர் ஒவ்வொருவரும் அதன் மயிரையும் காதின் சிறிது பாகத்தையும் எடுத்துப் பத்திரப்படுத்துவர். அதன் இறைச்சியை எல்லோரும் பங்கிட்டுக்கொள்வர்; அதனை அரிசியுடன் கலந்து 'புலாவ்' செய்து உண்பர். பூசாரி வீடு வீடாகச் சென்று கொட்டில் சடங்கினைச் செய்வான். எருமைகளைக் கட்டும் கயிறுகள் கொட்டிலின் நடு இடத்தில் உள்ள முளையில் கட்டப்படும். மற்றப் பகுதி கொட்டிலின் குறுக்கே கிடத்தப்படும். இந்தக் கயிறுகட்கே பூசை இடப்படும். முளைக்கு அடியில் கோழிக் குஞ்சியின் தலை புதைக்கப்படும். அதன் அருகில் பல இலைகள் பரப்பப்படும். அவற்றின்மீது அரிசி, பன்றி இறைச்சி, அதன் காதின் ஒரு பகுதி ஆகிய இவை படையல்பெறும். இவற்றுக்குச் சிறிது முன்புறம் அழுகிய முட்டை ஒன்று புதைக்கப்படும். தலை இழந்த கோழிக்குஞ்சு சமைக்கப்பட்டு ஆடை அணியாப் பருவத்துப்

பிள்ளைகட்கு அளிக்கப்படும். பிறகு படையல் பொருள்கள் கொட்டில் கூரை அடியில் வைக்கப்படும். மாலையில் எருமைகள் பூசை செய்யப்பெற்ற கயிறுகளால் கட்டப்படும். அன்று முழுவதும் உண்ணாமல் இருந்த பெண்கள் அப்பொழுதே உண்பர். அடுத்த இரண்டு நாடும் குடியிலும் கூத்திலும் கழிக்கப்படும். அந்த நாட்களில் கொட்டிலிலிருந்து சாணம் வெளியே எடுத்துச் செல்லப்பெறாது. மூன்றாம் நாள் கொண்டர் தம்கைகளில் சாணத்தைக் கொணர்ந்து ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் போடுவர். பூசாரி அக் குவியல்மீது அரிசியையும் மதுவையும் தெளிப்பான்.

இறுதீச் சடங்கு

ஒருவன் இறந்தவுடன் அவனது உடலைத் துணியில் சுற்றிவிடுவர்; அப்பொழுது நகைகளைக் கழற்றார்; உடனே ஓரளவு நெல்லும் இறந்தவன் பயன்படுத்திய சமையற் கருவிகளும் கிராமச் சித்திரனிடம் கொடுத்துவிடுவர். (இச்சித்திரரே கொண்டர்க்கு வேண்டும் பித்தளைக் காப்புகளையும் மோதிரங்களையும் செய்பவர் ஆவர்.) பின்னர் உடல் எரிக்கப்பட்டுவிடும். மறுநாள், சிறிது சாதம் சமைக்கப்பட்டுத் தட்டில் வைக்கப்படும். கொண்டர் உடலை எரித்த இடத்தில் அத்தட்டை வைப்பர்; 'இதனை உண்டு களித்திரு; பேயாகவோ புலியாகவோ மாறிவிடாதே; முட்டத்தில் இருப்போரை வந்து துன்புறுத்தாதே' என்று இறந்தவன் ஆவியை வேண்டிக்கொள்வர். இறந்து மூன்று நாட்கள்

கழிந்ததும் ஒரு சடங்கு நடைபெறும். அது மத்தா (madda) எனப் பெயர் பெறும். கொண்டர் இறந்த வனைப்போல வைக்கோலைக் கொண்டு உருவம் சமைப்பர்; அதனை இறந்தவன் வீட்டுக் கூரையீது அல்லது வீட்டிற்கு எதிரில் ஒரு கம்பத்தில் கட்டுவர்; அவனுடைய உற்றார் உறவினர் அங்குக்கூடி வருந்துவர்; பிறகு இறந்தவனுடைய வீட்டாரது செலவில் உண்பர். இச் சடங்கிற்கு ஒவ்வொருவரும் ஏதேனும் ஒன்றைப் பரிசாகக் கொண்டு வருவர்; மறுநாள் புறப்பட்டுப் போகையில் தாம் கொணர்ந்ததை விடச் சற்று உயர்ந்த பொருள் ஒன்றுடன் மீள்வர்.

அவன் இறந்த ஊர் ஏழாம்நாள் தூய்மை செய்யப்படும். அன்று ஓர் எருமை பலியிடப்படும். ஊரார் அனைவரும் அதனைச் சமைத்து விருந்துண்பர். ஒருவன் புலியால் இறந்தானாயின், ஒரு பன்றியைக் கொண்டு ஊர் தூய்மை செய்யப்படும். கோடரியால் பன்றியின் தலையை வெட்டுவர். எல்லோரும் வரிசையாக நின்று அதனைத் தம் கால்கள் இடுக்கில் விட்டுவிடுவர். அத்தலை எவர் கால்களிலும் படலாகாது; பட்டால் அபசகுனமாகக் கருதப்படும். ஊர்த் தலைவன் (பாத்தோ) இறுதிச் சடங்கிற்கு வந்து, இறந்தவன் ஆவியைத் துப்பாக்கி வெடியால் விரட்டுவான். அச் செயலுக்காக அவன் ஓர் ஆட்டைப் பரிசாகப் பெறுவான்.

கும்சூர் முதலிய இடங்களில் உள்ள கொண்டர், இறந்தவன் காலில் ஓர் ஆட்டைக் கட்டிவிடுவர்; பிறகு அவன் பயன்படுத்திய ஆடை அணிகளையும்

பாத்திரங்களையும் தானியங்களையும் சுடுகாட்டிற்கு எடுத்துச் செல்வர்; உடலை எரிப்பர்; பின்னர் அதனைச் சுற்றிவந்து, எடுத்துச் சென்ற பொருள்களை அங்குத்தானே போட்டு மீள்வர்; வரும் பொழுது பறை ஓசையுடன் திரும்புவர். சுடுகாட்டில் விட்டவற்றை வெட்டியான் முதலியோர் எடுத்துக் கொள்வர். மீண்ட கொண்டர் இறந்தவன் வீட்டில் கூடி மது வுண்பர்; பிறகு தத்தம் இல்லம் மீள்வர்; மறுநாள் பெண் எருமை ஒன்றைக் கொண்டு மதுவுடன் இறைச்சி கலந்து உண்பர். பிறகு அவர்கள் பறை ஒலிப்பர்; இறந்தவன் ஆவி இருப்பதாக எண்ணின் பறையறைந்து நடனம் ஆடுவர்.³ நடனம் ஆடுவதில் திறமை பெற்றவர் சில விலங்குகளைப் பரிசாகப் பெறுவர். கொண்டர், 12-ஆம் நாள் ஒரு சேவலைப் பிணத்தை எரித்த இடத்திற்குக் கொண்டு செல்வர்; சிதையைச் சுற்றிய பிறகு வீடு மீள்வர்; தம் இல்லத்துத் தெய்வங்களை வைத்துள்ள இடத்தில் சேவலைப் பலியிடுவர்; கள்ளைக் கொணர்ந்து இறைச்சி கலந்து உண்பர்.

ஒருவனைப் புலி கொன்றதாயின், அவன் உடல் அல்லது எஞ்சிய உறுப்புகள் வீட்டிற்கு வெளியே எறியப்படும். கொண்டர் அனைவரும் (குழந்தைகள் நீங்கலாக) வீட்டைத் துறந்து வெளியேறுவர்; பூசாரி இரண்டு புளியங் கொம்புகளைக் கொணர்ந்து தரையில் நடுவான்; அவற்றின்மீது கொண்ட தமர மரக்கிளையைக் குறுக்காக வைப்பான்; பிறகு

3 தமிழ்நாட்டில் பேய் ஓட்ட உடுக்கடித்தல் நினைத்தற்குரியது.

ஏதோ மந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டே அவற்றின்மீது தண்ணீர் தெளிப்பான்- பிறகு எல்லோரும் அக் கொம்புகளுக்கு இடையே அமைந்த வழியாக துழைந்து செல்வர். அப்போது பூசாரி அவர்கள் மீது நீரைத் தெளித்துக்கொண்டே இருப்பான். பிறகு அனைவரும் திரும்பிப் பாராமலே தத்தம் இல்லம் ஏசுவர்.

கணவன் இறந்தவுடன் மனைவி அணிந்துள்ள எல்லா நகைகளும் நீக்கப்படும். காதில் மட்டும் ஓர் அணி விடப்படும். அவள் தான் நீக்கிய அணிகளைப் பிணத்தின் மார்புமீது வைப்பாள். இறந்தவன் வீட்டார்க்கு ஊரார் இரண்டு நாள் உணவு படைப்பர். இரண்டாம் நாள் அரிசியும் கோழி இறைச்சியும் வெவ்வேறுகச் சமைக்கப்படும். அவை, எரித்த இடத்தில் வைத்துப் படைக்கப்படும். இறந்தவன் ஆவி அதனை உண்ண அழைக்கப்படும்; துன்பம் உண்டாக்காமல் இருக்கும்படி வேண்டப்படும். மூன்றாம் நாள் உறவினர் அனைவரும் நீராடித் தம் தலைமீது களிமண் பூசிக்கொள்வர்.

ஓர் முட்டத்துத் தலைவனை பாத்திரோ இறந்து பின், அவனை எரித்த இடத்தில் அடையாளம் தெரியக் கழிகள் நடப்படும். இறந்த ஒரு திங்களினால் அவன் மகன் கிராமத் தலைவன் ஆவான். அன்றே இறுதிச் சடங்கும் நடைபெறும். அன்று நூற்றுக்கணக்கான புதிய மட்பாண்டங்கள் கிராமத் தருகில் குவிக்கப்படும். பருத்துக் கொழுத்த எருமைகள் அங்குக் கூடி இருக்கும். பல முட்டங்

களுக்கும் அழைப்பு விடப்படும். அன்று காலே ஒவ்வொரு முட்டத்துத் தலைவனும் தன் குடும்பத்தாருடனும் பின் வருவாருடனும் சிறப்பு உடைகளில் தோன்றுவான். வருபவர் அனைவரும் தம்மை அலங்கரித்துக்கொண்டு பார்ப்பவர் கண்ணை ஈர்க்குமாறு வருவர். வருபவர் பக்கத்தில் உள்ள குளத்தில் நீராடித் தலையில் இறகுகளைச் சூடி இறந்தவன் வீட்டின்முன் நின்று தங்கள் வருத்தத்தை அழகையால் அறிவிப்பார்; இச் சடங்கு முடிந்ததும், புதிய பாத்ரோவுக்குத் தங்கள் பணியைத் தெரிவித்துக் கொள்வர். அப் புதிய தலைவன் ஒவ்வொருவர்க்கும் ஒரு சமையல் மண்பாண்டமும் ஓர் ஊரார்க்கு ஓர் எருமை வீதமும் பரிசளிப்பான்.

பிறகு எல்லோரும் இறந்த பாத்ரோவை எரித்த இடத்திற் கூடுவர். அங்கு முன்னரே ஓர் எருமை பலியிடப்பட்டிருக்கும். நன்றாகக் குடித்த கொண்டர் மூவர் மூன்று பெரிய நீண்ட தடிகளைப் பிடித்துக்கொள்வர். அவற்றின் உச்சியில் அழகிய பறவை இறகுகள் நிரம்பக் கட்டப்பட்டு இருக்கும். உடனே இறுதிச் சடங்குக்குரிய நடனம் தொடங்கப்பெறும். முதியரும் இளையருமாகக் கூடி நடிப்பார்; நடித்துக்கொண்டே சரியான வட்டவடிவில் கூடுவர். அங்ஙனம் நடிப்பவர் தம் கோடாரிகளை உயர விட்டுப் பிடிப்பதும் பலியிடப்பட்ட எருமையின் குருதியில் அதனை நனைத்து எடுப்பதும் இச் செயல்களோடே நடிப்பதும் அழகாக இருக்கும். நேரம் ஆக ஆக நடிப்பு விரைவுடனும் ஆவேசங் கொண்டதாகவும்

காணப்படும். நடிப்பவர் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி நடிப்பார். இந்த மனித வட்டத்திற்குள் முன் சொன்ன மூவரும் தாம் ஏந்தியுள்ள தடிகளோடு நடனம் ஆடுவர். களைத்து ஓய்வுபெற விரும்புவோர் வட்டத்தைவிட்டு விலகியதும் புதியவர்கள் அந்த இடங்களை ஆவலோடு கைப்பற்றிக் கொள்வர். இந்நடனம் மூன்று பகல்கள் நடைபெறும். மூன்று இரவுகளிலும் அந்தந்த முட்டத்தார் தமக்காக வைக்கப்பட்டுள்ள புதிய மட்பாண்டங்களில் புதிய பாத்திரோ பரிசளித்த எருமையைக் கொண்டு சமைத்து உண்பார். மூன்றாம் நாள் மாலை எல்லாத் தலைவர்களும் தத்தம் பரிவாரங்களுடன் ஊர் திரும்புவர்.

7. கொண்டர்-II

நம்பிக்கை

(1) பெண் எதிர்ப்படல் அவசகுனம் என்பது கொண்டர் எண்ணம். முதல் முறை பெண் எதிர்ப்படில், ஆடவன் திரும்பிவந்து ஒரு சிறுவனை ஏவி அவனை அப்புறப்படுத்துவன்; இரண்டாம் முறை எதிர்ப்படில் தானே துணியை அசைத்து அவனை ஒதுங்கிப் போகச் செய்வன். ஆடவர் பலர் வேட்டைக்குப் புறப்படுமுன் பெண்கள் எதிரில் வரலாகா தென எச்சரித்துவிடுதல் வழக்கம். வீட்டு விலக்கான பெண் உள்ள வீட்டு ஆடவர் மூன்று நாடும் வேட்டையாடப் போகார்.

(2) விழாக் காலங்களில் கொண்டர் ஊரை விட்டு நீங்கார்; நீங்கின், பெண்ணின் (தேவதையின்) சீற்றத்துக்கு ஆளாவராம்.

(3) மா, பலா, புளி முதலிய மக்கட்குப் பயன் தரும் மரங்களைக் கொண்டர் வெட்டார்; இவை வயல்களில் இருந்து பயிர்க்குப் போதிய வெளிச்சம் தராமல் தடை செய்யினும் வெட்டார்.

(4) கொண்டர் கருடப் புள்ளைக் கொல்வது பாவம் என்று எண்ணுவதில்லை. ஆயின், இதனை நம்மவர் திருமால் ஊர்தி எனக் கொண்டு பக்தி பாராட்டுகின்றனர்.

(5) ஓர் ஆந்தை வீட்டுக் கூரைமீதோ அன்றி வீட்டின் அருகில் உள்ள மரத்தின்மீதோ இருந்து அலறுமாயின், அவ் வீட்டில் இறப்பு நிகழும் என்பது கொண்டர் நம்பிக்கையாகும்.

(6) காக்கையைக் கொல்வது நண்பனைக் கொல்வது போலாகும் என்று கொண்டர் நினைக்கின்றனர்.

(7) கொண்டர் அரிவாளால் அறுவடை செய்யார்; கூரிய நேரான கத்தியாற்றான் பயிர்களை அறுப்பர்; களத்திற்குக் கொண்டு சென்று கையாற்றான் அடித்து மணிகளை வேறுக்குவர். இது நடக்கையில், அயலார் அவர்களைப் பார்த்தலும் ஆகாது-பேசலும் ஆகாது. அயலார் பார்த்தால் அல்லது பேசினால் கண்ணேறுபடுமாம். அரிவாளால் அறுக்கும்போது உண்டாகும் ஓசை, பயிரைக் கால் நடைகள் மேயும்பொழுது உண்டாகும் ஓசை

போன்றதாம். கால் நடைகளைக் கொண்டு களத்தில் பயிரைத் துவைத்தலால், அவை வெளியிடும் நீரும் சாணமும் தரைப்பெண்ணை அவமானப்படுத்துமாம்.

(8) கொண்டர் தங்களைப் புலியாகவோ பாம் பாகவோ மாற்றிக்கொள்ளக் கூடும் என்று நம்புகின்றனர்; பாதி உயிர் வெளிச்சென்று புலியாக அல்லது பம்பாக மாறிப் பகைவரைக் கொல்ல வல்லது,—விலங்குகளைக் கொன்று பசியாறவல்லது என்று எண்ணுகின்றனர். இந்தக் காலத்தில் அவர்கள் சோம்பல் உணர்ச்சி உள்ளவராகக் காண்கின்றனர். அப்பொழுது புலி காட்டில் கொல்லப் படின, அவர்களும் அதே சமயத்தில் இறந்து படுவர். 4 கொண்டர், ஆவிகள் இரவில் வெளிச் சென்று உலவுவதாக நினைக்கின்றனர்.

(9) காலரா நோய் ஒரு முட்டத்தைத் தாக்கின், ஆடவர் பெண்டிர் அனைவரும் பன்றியின் கொழுப்பைக் காய்ச்சித் தம் தலைமுதல் கால்வரை தடவிக்கொள்வர்; நோய் மறைந்த பிறகும் பலநாள் அளவு இங்ஙனம் பூசிக்கொள்வர்; அக்காலம் முழுவதும் நீராடார்.

(10) கொண்டர் அம்மை நோய் தங்கள் முட்டத்திற்கு வராமல் தடுக்க எல்லாப் பாதைகளிலும் முள் இடுவர்; முசுகு எண்ணெயைத் தெளிப்பர்.

4 புராண இதிகாசங்களில் அசுரரும் இராக்கதரும் பல விலங்குகள் உருவில் தோன்றினர் என்பது இங்கு நினைக்கத் தக்கது.

(11) சிறுத்தைப் புலி தெய்வீகமானது என்பது கொண்டர் நம்பிக்கை. அவர்கள் அதன் தோல் மீதே கையடித்துச் சத்தியம் செய்வார்கள் ; இறந்த சிறுத்தையைத் தங்கள் கிராமத்துவழியே இழுத்துச் செல்ல விடார்கள்.

(12) நடு கற்களுக்குப் பால் முதல் பலவும் படைக்கப்படும்.

தீய பழக்கங்கள்

குடிப்பழக்கம் இல்லாத கொண்டர் (ஆடவர்) இல்லை. கோடையில் மதுச்செடி மிகுதியாக வளரும். அக்காலத்தில் கொண்டர் காடுகளில் குடி இருந்து குடித்து மகிழ்வார். பலர் கள்ளெடுக்க ஏறி விழுந்து மாள்வர். அவர்கள் அரிசியிலிருந்து மது தயாரித்து உண்பர். குடி இல்லா விருந்தோசடங்கோ இராது.

கொண்டர் பிற வகுப்பாருடன் கொள்வனை-கொடுப்பனை நடத்துவதில்லை, கொண்டர் பெண்மணி ஒருத்தி பிற வகுப்பு ஆடவனுடன் ஓடிவிடுவாளாயின், அவள் இறந்தவளாகவே கருதப்படுவாள். மணமான கொண்டர் பெண்ணுடன் அயல் வகுப்பான் கூடா நட்புக்கொண்டிருப்பின், அவன் தண்டமாக ஓர் எருமை, ஓர் ஆடு, ஒரு பன்றி, ஒரு ரூபா, ஒரு கூடை நெல், ஒரு காவடி இவற்றை அவள் கணவனுக்குத் தரவேண்டும். அத் தண்டம் பெற்றுக்கொண்ட கணவன் தன் மனைவியை வீட்டில் சேர்த்துக்கொள்வான். கூடா நட்புக் கொண்டவன் கொண்டர் வகுப்பினனே ஆயின்,

அவன் ஓர் ஏருமையைத் தண்டமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அதைச் சமைத்து ஊரார் விருந்துண்பர். சில குடும்பங்களில் பெண் கணவனை மறுத்து மறுமணம் செய்துகொள்ளல் உண்டு. அப்பொழுது அவள் தந்தை, முதல் கணவன் பெண் பொருட்டுக் கொடுத்த அனைத்தும் கொடுத்துவிடக் கடமைப் பட்டவன் ஆவான்.

கொண்டர் குடிப் பழக்க மிகுதியால் கடன் வாங்குதலில் கைதேர்ந்துவிட்டனர்; கடன் அதிகப் படவே, அதனை ஈடுசெய்யத் தம் அரிய நிலங்களை இழந்துவருகின்றனர். 'கடன் வாங்கும் பழக்கம் நிறுத்தப்படி. கொண்டர் வாழ்க்கை சீர்பெறும்' என்று அவர்களைப் பார்வையிட்ட வெள்ளை அதி காரிகள் குறித்திருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

கொண்டர் மக்களைக் கொலை புரிதலிற் பின்வாங்காதவர். கொண்டர்க்கும் ஒரியர்க்கும் அடிக்கடிப் போர் நடப்பதுண்டு. ஒருமுறை நடந்த போரில் நூற்றுக்கணக்கான ஒரியர் கொல்லப்பட்டனர். அவர்கள் தத்தம் மனைவிகட்கு முன்னர் இழுத்து வரப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். பகைவன் ஒரு வன் கொல்லப்பட்டாலும் கொண்டர் அவனைச் சுற்றிவந்து நடனம் ஆடிப் பறை அடிப்பர். ஆனால், ஓரிடத்திலும் பெண்கள் அவமரியாதையாக நடத்தப்படவில்லை.

சூள் செய்தல்

கொண்டர் சூள் செய்யும் முறை கவனித்தற் குரியது. சூள் உரைப்பவர் முன் ஒரு கூடையில்

(1) புலித்தோல் துண்டம், (2) மயில் இறகு, (3) கறையான் புற்று மண், (4) கோழி உதிரம் கலந்த அரிசி, (5) ஏற்றிய விளக்கு ஆகியவை வைக்கப்பட்டு இருக்கும். சூள் செய்பவன் சூள் உரைக் கையில் அந்தந்தச் சந்தர்ப்பம் வரும்பொழுது அந்தந்தப் பொருளைத் தொட்டுச் சூள் செய்வான் : “கடவுளே, நான் உரைப்பது பொய் ஆயின், புலியால் இறக்கக் கடவேன் ; நான் கறையான் புற்று மண்ணைப்போலப் பொடியாகக் கடவேன் ; நான் இந்த இறகைப்போலக் காற்றில் அலைப் புண்ணக் கடவேன் ; இவ்விளக்கு அணைதல்போல என் வாழ்க்கை அணையக்கடவது.”⁵ இக் கடைப் பகுதியைச் சொல்லும்பொழுது அவன் தன் வாயில் சில அரிசிமணிகளை இட்டு விளக்கை ஊதுவான். பிறகு அக்கூடை அச் சாமான்களுடன் அவன் தலைமீது வைக்கப்படும்.

சில இடங்களில் வேறு வகையில் உண்மை அறியப்படும் ; ஒருவன் ஒன்றைத் திருடிவிடின், அவன் கொதிக்கிற வெந்நீரில் கைவிட்டு ஒரு ரூபாயை எடுக்கவேண்டும். அங்ஙனம் ரூபாயை எடுப்பவன் குற்றமற்றவகைக் கருதப்படுவான். சில இடங்களில் வெந்நீர்ப்பாளை ஒன்றும் தண்ணீர்ப்பாளை ஒன்றும் இரண்டு வைக்கப்பட்டு இருக்கும். குற்றவாளி வெந்நீரில் கைவைத்த பிறகு தண்ணீரில் கை வைக்கவேண்டும். கை வெந்திருக்குமாயின்

⁵ ஏற்றிய விளக்கை அணைத்தல், கற்பூர ஒளியை அணைத்தல் ஆகிய இரண்டும் இன்றும் தமிழரிடம் இருத்தல் இங்கு ஒப்பிடத் தக்கது.

அவன் குற்றவாளியாகக் கருதப்படுவான். சில இடங்களில் குற்றவாளிகள் என்று ஐயப்படப் பட்டவர்கள் தண்ணீரில் மூழ்கி இருத்தல் வேண்டும். நீண்ட நேரம் தண்ணீருக்குள் இருப்பவன் குற்றம் அற்றவனாகக் கருதப்படுவான்.

கொண்டர் பூரி ஜகந்நாதனை எண்ணிப் பிரசாதம் வாங்கிவருவர்; அந்தச் சோற்றைக் காயவைத்துப் பத்திரப்படுத்துவர்; அந்த அரிசியைத் தொடுவதாலேயே எல்லாப் பாவங்களும் நீங்கும் என்பது கொண்டர் நம்பிக்கை. அதன் முன் செய்யப்படும் செயல்களைத் தூய்மைப்படுத்தும் ஆற்றலும் அதற்குண்டு என்பது அவர்தம் எண்ணம். அது கையில் இருக்கையில் எவனும் மனமொழி மெய்களால் தீயன செய்யான் என்பது அவர்தம் திடமான நம்பிக்கை. கரிபுகல்வோர் அவ் வரிசியைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு கூறின், கொண்டர் மனம் அமைதியுறும். அதனைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு இருவர் நட்புக்கொள்வர். அவர்கள் அன்றுமுதல் இணைபிரியாது வாழ்வர். இருவருள் ஒருவன் இறந்தால், அவன் குடும்பத்தை மற்றவன் இயன்றவரை பாதுகாப்பான். இந் நற்செயலால், தந்நலம் கவனியாது அழிவுற்ற கொண்டர் பலராவர்.

தெய்வங்கள்

கொண்டர் முழுமுதற் கடவுளாகக் கதிரவனை வணங்குகின்றனர்; தரைப்பேண், லிங்க தேவர் (பித்ரு தேவதைகள்), ஊர் அம்மன் இத் தெய்வங்

களையும் வணங்குகின்றனர். கொண்டர் தரைப் பெண் வணக்கமே தங்கள் நல்வாழ்விற்கு வேண்டுவது என்று அழுத்தமாகக் கருதுகின்றனர்; இத்தெய்வங்களைக் குறிக்கப் பித்தனையால் ஆகிய யானை, மயில், பொம்மை, மீன் முதலியவற்றை வைத்துள்ளனர்; இவற்றுக்கே பூசை இடுகின்றனர். ⁶

8. தமிழ்நாட்டுக் கோவில்கள்

சங்க நூல்கள்

பண்டைத் தமிழ்நாட்டுச் செய்திகளை அறியப் பெருந்துணை புரிவன சங்க நூல்களே ஆகும். அவை எழுதப்பட்ட காலம் சங்க காலம் எனப்படும். அக்காலம் ஏறத்தாழக் கி. மு. 400—கி. பி. 500 எனலாம். அக்கால நூல்கள்—தொல்காப்பியம், புறநானூறு, அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், பத்துப்பாட்டு, திருக்குறள், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலியன.

சங்க காலக் கோவில்கள்

போரில் சிறந்த வீரர், பத்தினிப் பெண்கள் இவர்கள் நினைவுக்காகக் கோவில்கள் எடுக்கப்பட்டன. சிவன், முருகன், திருமால், பலதேவன்,

⁶ மொஹஞ்சோ-தரோவில் கிடைத்துள்ள முத்திரைகள்மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ள யானை, மயில், மீன் முதலிய உருவங்களும், பாணிகள்மீது தீட்டப்பட்டுள்ள இவ் வுருவங்களும் இங்கு நினைவிற்கொள்ளற்பாலன.

துர்க்கை முதலிய தெய்வங்கட்குக் கோவில்கள் இருந்தன. பாசண்டைச் சாத்தனுக்கும், வெள்ளையானைக்கும், இந்திரனது வச்சிராயுதத்திற்கும், கற்பகத்தருவிற்கும் கோவில்கள் இருந்தன. புத்த தேவன், அருகதேவன் இவர்கட்கும் கோவில்கள் இருந்தன.

அற்புத வேலைப்பாடு

இக்கோவில்களும் அரசர் மாளிகைகளும் மண்டபங்களும் சிற்ப வல்லுநரால் நாள் குறித்து, நாழிகை பார்த்துத் திசைகளையும் அத்திசைகளில் நிற்கும் தெய்வங்களையும் நோக்கி வகுக்கப்பட்டன என்பது தெரிகிறது. இவை கட்டட வல்லுநர், சோதிடம் வல்லார், சமய ஆசிரியர் முதலியவர்களுக்கொண்டே அமைக்கப்பட்டவை என்பது,

“ அறக்களத் தந்தணர் ஆசான் பெருங்கணி
சிறப்புடைக் கம்மியர் தம்மொடும் சென்று
மேலோர் விழையும் நூல்நெறி மாக்கள்
பால்பெற வகுத்த பத்தினிக் கோட்டம் ”

என வரும் சிலப்பதிகார அடிகளைக் கொண்டு அறியலாம்.

அரசர் கோவில்களும் தெய்வங்களின் கோவில்களும் சுற்றுமதில் உடையன; உயர்ந்த வாயில்களை உடையவை. அவ்வாயில்கள்மீது உயர்ந்த மண்ணீடுகள் (கோபுரங்கள்) இருந்தன. அம்மண்ணீடுகளில் வண்ணம் தீட்டப்பெற்ற வடிவங்கள் காணப்பட்டன.

இக்கோவில்கள் அனைத்தும் செங்கற்களால் அமைந்தவை ; மேலே உலோகத் தகடுகளும் சாந்தும் வேயப்பட்டிருந்தன. இங்ஙனமே உயர்ந்த மாடமாளிகைகளும் இருந்தன. இவற்றைச் சுற்றி இருந்த சுவர்கட்கு உயர்ந்த கோபுரங்களையுடைய வாயில்களும் அவ்வாயில்கட்குத் துருப் பிடியாதபடி செந்நிறம் பூசப்பட்ட இரும்புக் கதவங்களும் பொருத்தப்பட்டிருந்தன.¹ இவை செங்கற்களால் அமைந்திருந்தமையின் நாளடைவில் அழிந்து பட்டன.

கோச்செங்கட் சோழன்

இவன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டவன். இவன் சிவபிரானுக்காக 70 கோவில்கள் கட்டியதாகத் திருமங்கையாழ்வார் குறித்துள்ளனர். கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டினரான அப்பரும் சம்பந்தரும் இச்சோழப் பேரரசன் பல கோவில்களைக் கட்டியதாகக் கூறியுள்ளனர். இவன் கட்டிய கோவில்கள் அனைத்தும் அழியத்தக்க மண், மரம், செங்கல், உலோகம் இவற்றால் ஆகியவையே ஆகும். அதைற்றான் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் செம்பியன் மாதேவியார் போன்றவர் இக்கோவில் களைக் கற்றளிகள் ஆக்கினர் என்று கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன.

தேவார காலத்துக் கோவில்கள்

தேவார காலத்தில் தமிழகத்தில் ஏறத்தாழ 300 கோவில்கள் இருந்தன என்பது இன்றுள்ள

¹ நெடுநல்வாடை, வரி. 76-88.

முதல் ஏழு திருமுறைகளால் தெரிகின்றது. அவை அனைத்தும் அழியத்தக்க பொருள்களால் ஆனவையே ஆகும். அவை, (1) பெருங்கோவில் (2) இளங்கோவில் (3) மணிக்கோவில் (4) கரக்கோவில், (5) தூங்காணைமாடம் முதலிய பல வகைப்படும். இவற்றுள் தம் காலத்தில் பெருங்கோவில்கள் 78 இருந்தன என்று திருநாவுக்கரசரே தெரிவித்துள்ளார். பெரிய கோவில்களைப் பழுது பார்க்குங்கால் மூர்த்தங்களை எழுந்தருளச் செய்துவந்துள்ள—பெரிய கோவில் திருச்சுற்றில் உள்ள—சிறிய கோவிலே 'இளங்கோவில்' எனப்படும். ஓர் ஊரில் பெரிய கோவில் ஒன்று ஏற்பட்டுப் பன்னெடுங்காலம் கழிந்த பிறகு சிறிய புதிய கோவில் ஒன்று ஏற்படின், காலக் கணக்கை நோக்கி 'இளங்கோவில்' எனவும் பெயர் பெறும். எனவே, தேவார காலத்திற்கு முன்பே பல கோவில்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டன என்பது தெளிவாகிறதன்றோ? இதனால், அவை முதலிற் கட்டப்பட்ட காலம் மிகப் பண்டையது என்பதும் வெளியாகிறதன்றோ? தேவார காலத்தில் விமானம் கொண்ட கோவில்கள் இருந்தன என்பது பெண்ணாகடம்—தூங்காணை மாடம் கோவில் அமைப்பைக் கொண்டு அறியலாம். விமானம் 'தூங்கும் யானை' வடிவில் அமைந்ததாகும். திரு இன்னம்பர், திருத்தணிகை, சென்னை யை அடுத்துள்ள கோவூர், பல்லாவரம் (பல்லவ புரம்) முதலிய இடங்களில் உள்ள சிவன் கோவில் விமானங்கள் இங்ஙனம் அமைந்தவையாகும். திரு

அதிகை, திருக்கடம்பூர்க் கோவில்களின் உள்ளறைகள் (மூலஸ்தானம்) தேர் போன்ற அமைப்பு உடையவை; உருளைகளும் குதிரைகளும் பூட்டப் பெற்றவை.

தமிழகத்தில் கற்கோவில் உண்டான காலம்

கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இருந்த மஹேந்திரவர்மன் என்ற பல்லவ அரசன் காலத்திற்குள் தமிழ்நாட்டில் கற்கோவில்கள் தோற்றம் எடுத்தன. இதற்கு அவனது மண்டபப் பட்டுக் கல்வெட்டே தக்க சான்றாகும்.

மஹேந்திரன் கல்வெட்டு

“செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் இவை இல்லாமல் மும்மூர்த்திகட்கு விசித்திரசித்தன் (மஹேந்திரவர்மன்) அமைத்த கோவில் இது” என்னும் கல்வெட்டு மண்டபப்பட்டு* என்னும் இடத்துக் கோவிலிற் காணப்படுகிறது. இதன் காலம் கி. பி. 600-630 என்னலாம்.

இக்கல்வெட்டால் அறியத்தகும் செய்திகள் பின்வருமாறு :—

1. மஹேந்திரன் காலத்திற்குமுன் தமிழகத்தில் கற்கோவில்கள் இல்லை. இருந்த கோவில்கள் செங்கல், சுண்ணாம்பு, மரம், உலோகம் இவற்றால் ஆனவை.

2. மஹேந்திரனுக்கு முன்னரே தமிழர் கோவில் கட்டத் தெரிந்திருந்தனர். ஆயின், அவை

* புதுச்சேரிக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சிற்றூர்.

மண், மரம், செங்கல், உலோகம் இவற்றால் ஆகி அழியத்தக்கனவாக இருந்தன.

3. இங்ஙனம் அழியத்தக்க பொருள்களால் அமைத்த கோவில்களையே மஹேந்திரன் கற்களில் செதுக்கி வைத்தான்.

பண்டைக் காலத்துக் கோவில்கள்

கோவில்களின் தரையும் சுவர்களும் செங்கற்களால் ஆனவை; மேற்கூரை மரத்தால் ஆயது. அங்கங்கு இணைப்புக்காக ஆணிகள் பயன்பட்டன. இங்ஙனம் அமைந்த கோவில்களே பழையவை. இக்கோவில்களை இன்றும் மலையாள நாட்டிற்காணலாம். திருவனந்தபுரம்-ஸ்ரீ பத்மநாபஸ்வாமி கோவில் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். இங்ஙனம் கோவில்களை அமைப்பதில் தமிழர் பண்பட்டிராவிடில், திடீரெனக் கி. பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல கோவில்கள் தமிழ்நாட்டில் தோன்றிவிட்டன எனல் பொருத்தமற்றதாய்விடும்.

கோவில் வளர்ச்சி

பழைய மக்கள் நல்லிடங்களைத் தேடி அலைந்து திரிந்தனர். ஆதலின், தாங்கள் கடவுளரைத் தம்மோடு எடுத்துச் செல்லத்தக்க மரக் கோவில்களையே உருளைகளுடன் தேர்போன்ற அமைப்பில் செய்து வந்தனர்; ஓர் இடத்தில் நிலைத்து வாழத் தொடங்கியதும், அத்தேர்போன்ற அமைப்புடைய கோவில்களை மண், மரம் முதலியன கொண்டு அமைத்துக் கொண்டனர். பின்னர் நாகரிகம் முற்ற முற்றக் கற்களால் கோவில்களை அமைத்தனர்.

“ மாமல்லபுரத்தில் உள்ள ஒற்றைக் கல் கோவில்கள் எல்லாம், பல்லவர் காலத்தில் இருந்த தமிழ்நாட்டுக் கோவில்களைப் போன்றவையே என்பதைப் பார்த்தவுடன் கூறிவிடலாம் ” என்று அறிஞர் லாங்ஹர்ஸ்ட் குறித்திருத்தல் காணத்தக்கது.

முதலில் அமைக்கப்பட்டது மூலஸ்தானம் ஒன்றே. பிறகு அதன் எதிரில் உள்ள நடு மண்டபம், அதன்பிறகு முன் மண்டபம் முதலியன தோற்றமெடுத்தன. இங்ஙனம் படிப்படியான வளர்ச்சி பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் மிகுதிப்பட்டது.

தென்னாட்டுக் கட்டடக் கலை

தென்னாட்டிற் காணப்படும் சிறிய கோவில் வேலைப்பாடு முதல் பெரிய கோவில் வேலைப்பாடு வரை அனைத்தும் தென்னாட்டுக்கே உரியது. இன்றுள்ள வானளாவிய கோபுரங்கள், அவற்றிற் காணப்படும் வியத்தகு வேலைப்பாடுகள் அனைத்தும் இந்நாட்டுப் பழைய வேலைப்பாடுகளிலிருந்து வளர்ச்சியுற்றனவே ஆகும். இந்த வளர்ச்சி பல நூற்றாண்டுகளாக உண்டானது. மனிதக் குரங்கின் மண்டை ஓட்டிலிருந்து இன்றைய மனிதனது மண்டை ஓடு வளர்ச்சியுற்றற் போலவே தமிழ் நாட்டுக் கட்டடக் கலையும் வளர்ச்சி பெற்று வந்ததாகும்.* இவ்வுண்மையை மாமல்லபுரத்துத் தேர்கள், காஞ்சியில் உள்ள கயிலாசநாதர் கோவில், தஞ்

* Prof. Dubreuil - Dravidian Architecture. pp. 1, 10, 22.

சைப் பெரிய கோவில் இவற்றின் அமைப்புகளைக் கொண்டு செவ்விதின் அறியலாம்.

கோவில்கள் வருவாய் பெற்ற வகை

1. அரசரும் குறுநில மன்னரும் பல வேலி நிலங்களையும் சிற்றூர்களையும் தேவதானமாக விட்டனர். அவற்றுக்கு வரி விதிப்பு இல்லை. முழு வருவாயும் கோவிலுக்கே செலவழிக்கப்பட்டது.

2. யாருக்கும் சொந்தமல்லாத நிலங்களும் கோவிலுக்கு விடப்பட்டன. திருக்குறுக்கையில் ஐம்பது ஆண்டுகளாகக் கேட்பார் அற்றுக் கிடந்த நிலங்கள் அவ்வூர்ச் சிவன் கோவிலுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன.

3. இராஜத் துரோகிகள் முதலிய தீயவர் நிலங்கள் அரசாங்கத்தாரால் பறிமுதல் செய்யப் பெற்றுக் கோவிலுக்கு விடப்பட்டன. திருவெண்காட்டுச் சிவபிரானுக்கு இராஜத் துரோகிகள் மூவருடைய நிலங்கள் விடப்பட்டன.

4. அறங்கூர் அவையத்தில் விதிக்கப்பட்ட குற்றத் தண்டம் 'கோவிலுக்குத் தரப்பட்டமையும் உண்டென்று திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டுக் குறிக்கின்றது.

5. பிரார்த்தனை செய்து கொண்ட மக்கள் நிலம், வீடு, நகைகள் முதலியவற்றைக் கோவிலுக்கு விடுதல் வழக்கமாக இருந்தது. இங்ஙனம் வந்த வருவாயே பேரளவினதாகும். இதனை உணர்த்தும் ஆயிரக்கணக்கான கல்வெட்டுகள் இத்தமிழ்நாட்டில் உண்டு.

6. அரசர் தாம் பிறந்த நாளைக் கோவில் களிற் கொண்டாடத் தனியாகப் பொருள் தந்தனர்; நிலங்களை விட்டனர். இந்த முறையில் இராஜராஜ சோழன் பிறந்த 'சதய நாள்' மாதந்தோறும் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் கொண்டாடப்பட்டது. இராஜேந்திர சோழன் பிறந்த 'ஆதிரை நாள் விழா'த் திருவொற்றியூர்க் கோவிலில் திங்கள் தோறும் நடைபெற்று வந்தது.

7. சில ஊர்களில் கோவில் விழாக்களை நடத்துதற்காக அவ்வூர் நிலத்தில் மாவுக்கு ஒரு குறுணி நெல்லோ, துவரையோ, எள்ளோ திரட்டி வந்தனர் என்பதும் கல்வெட்டுகளால் அறியலாம். அந்தந்தத் தொழிலாளி தான் செய்து விற்கும் பொருள்களில் ஒரு பகுதியைத் தரவேண்டும் என்பதும் விதியாக இருந்தது.

8. குற்றவாளிகள் கோவிலில் விளக்கெரிக்க வேண்டும் என்ற விதியும் பண்டை நாட்களில் இருந்தது.

9. இறந்தவர் உயிர் இறைவனடி சேர்வதற்கென இறந்தவர் உறவினர் கோவில்களில் நந்தா விளக்குகள் வைப்பது வழக்கம்; விளக்கு நெய்க் காகப் பசுக்களையும் வெள்ளாடுகளையும் கோவிலுக்கு விடுவர். அவற்றைக் கோவில் ஆட்சியாளர் இடையரிடம் ஒப்படைத்து, முறையாக நெய் பெற்று விளக்கெரித்தல் வழக்கமாக இருந்தது.

10. பலன் ஒன்றையும் கருதாமல் சமயப் பணி ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு

கோவில் திருப்பணிகள் பலவற்றைச் செய்த ஈரலோக வீரன் போன்ற சேனைத்தலைவர்கள், மாகாணத்தலைவர்கள், அரசியல் உத்தியோகஸ்தர் முதலியோர் விட்ட நிலம், தோட்டம், வீடு முதலியவற்றாலும் சில பெரிய கோவில்களுக்கு வருமானம் வந்துகொண்டிருந்தது.

11. பிற நாடுகளை வென்ற அரசர்கள் தம் வெற்றிக்கு அறிகுறியாக, வென்ற நாடுகளிற் கைப்பற்றிய நகைகளையும் பணத்தையும் தம் நாட்டுச் சிறப்புடைக் கோவில்கட்கு அளித்து மகிழ்தலும் உண்டு. இராசராசன் இங்ஙனம் பெரிய கோவிலைக் கட்டிப் பெரும் பொருள் உதவினான். இராசேந்திரன் கங்கைகொண்ட சோழீஸ்வரம் கட்டிப் பொருளுதவி நிலவுதவி செய்தான்; முதற் குலோத்துங்கனும் அவன் மகனான விக்கிரம சோழனும் தில்லைத் திருக்கோவிலைப் பொன்மயமாக்கினர்.

கோவில் ஆட்சி

ஊர் ஊரில் உள்ள கோவில் அலுவல்கள் அவ்வூர் அவையார் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றுவந்தன. பெரிய கோவிலாக இருந்தால், பிற ஊரினரும் அவ்வாட்சியில் உரிமை பெற்றனர். திருவிடைமருதூர்த் திருக்கோவில் அந் 'நகரத்தார்' கண்காணிப்பில் இருந்ததோடு 'திரைமூர்' அவையாரது கூட்டுக் கண்காணிப்பிலும் இருந்தது. இங்ஙனம் பல பெரிய கோவில்கள் இருந்தன என்பது கல்வெட்டுகளால் தெரிகிறது. சில ஊர்களில் இங்ஙனம் கோவில் ஆட்சியை நடத்தும்

குழுவின் 'ஆளுங் கணத்தார்' எனவும், 'அயிர்த் கணத்தார்' எனவும் பெயர்பெற்றனர். நாள் தோறும் நடைபெறத்தக்க அலுவல்களைக் கவனிக் கத் 'தேவகன்யிகள்' என்பார் இருந்தனர். இவர்கள் அல்லாமல் கோவில் உண்டாரத்தைப் பாதுகாத்து, அன்றாடம் கோவில் காரியங்களுக்குரிய நெல் முதலிய பொருள்களை அளந்து கொடுத்துவந்த கோவில் உத்தியோகஸ்தர் 'உள்ளாழிகை வாரியத்தார்' எனப்பட்டனர்.

அரசியலார் இக்கோவில் ஆட்சியை மேற் பார்வையிட அரசியல் உயர் அலுவலாளர் பலரை அமர்த்தியிருந்தனர். பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் இத்தகைய உத்தியோகஸ்தர் பலர் இருந்தனர் என்பது கல்வெட்டுகளாற் புலனாகின்றது. இவ் வுத்தியோகஸ்தர் அல்லாமல் அரசரே நாடு சுற்றி வருங்கால் ஆங்காங்கு உண்டான குறைகளைக் கேட்டு நீதி வழங்கியும் வந்தனர். உத்தம சோழன் நாடு சுற்றிவருகையில் காஞ்சியில் இருந்த 'பொன் மாளிகை'யில் தங்கினான். அப்பொழுது 'திருமாற் பேறு என்னும் ஊரின் கண் உள்ள சிவன் கோவில் நிலத்தைப் புதுப்பாக்கத்து அவையினர் கைப்பற்றி அதுபவித்து வருகின்றனர்' என அந்நாட்டினர் அரசனிடம் முறையிட்டனர். அரசன் அந்த அவையாரை வரவழைத்து விசாரித்துத் தண் டித்து ஒழுங்கு செய்தனன். இத்துறையில் அரசனுக்கு உதவியாக இருந்து நாட்டுக் கோவில் ஆட்சி முறையைக் கவனித்துவந்த மேற்சொன்ன

அரசியல் அதிகாரிகட்கு 'ஸ்ரீ காரியம் ஆராய்கின்றவர்' என்பது பெயராக வழங்கியது. இவ்வரசியல் பெருமக்கள் பல ஊழல்களைக் கண்டு நீக்கி வந்தனர் என்பது பல கல்வெட்டுகளால் தெரிகின்றது.

கோவில்கள் பயன்பட்ட வகை

1. ஊர் அவையினர் தம் ஊராட்சியைக் கோவிலிற் கூடியே நடத்தி வந்தனர்; ஆட்சி உறுப்பினரைத் தேர்ந்தெடுத்தல், ஏரி வாரியத்தார், தோட்ட வாரியத்தார் முதலிய பலதுறை ஆட்சிக் குழுவினரைத் தேர்ந்தெடுத்தல், ஊராட்சி நடைமுறைகளைக் கவனித்தல் முதலிய அலுவல்களைக் கோவில் மண்டபம் ஒன்றிற் கூடியே செய்து வந்தனர்.

2. ஊர் வழக்குகள் எல்லாம் கோவில் மண்டபத்திற்குள் ஆராயப் பெற்றன. சுந்தரர்—சிவ பிரான் வழக்குத் திருவெண்ணெய் நல்லூர்க் கோவில் மண்டபத்திற்குள் ஆராயப் பெற்றது. 'ஈழத்துப் பாடினி இசையில் வல்லவளா? மதுரைப் பாடினி இசையில் வல்லவளா?' என்பதை முடிவு கட்ட இசைவாணர் குழு மதுரைச் சோமசுந்தரக் கடவுள் ஆலய மண்டபத்திற்குள் கூடியது என்பதைத் திருவிளையாடற் புராணத்தால் அறிக.

3. ஊர்க் குழுவினரின் ஆட்சி முறைகளும், அறச் செயல்களும் பிறவும் கோவிற் சுவர்கள், தூண்கள், விமானம், கோபுரம் முதலியவற்றின்மீது பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவையே கல்வெட்டுகள் எனப்படும். அவை சிறப்பாகக் கோவில் அறப்

பணிகளையே குறிக்க எழுந்தன ; ஆயினும், அரசர் மரபு, போர்கள், அரிய செயல்கள் முதலியவற்றையும் தம் அகத்தே கொண்டுள்ளன. அக்குறிப்புகளே இன்று தமிழக வரலாறு கட்ட அடிப்படையாக இருந்து உதவுகின்றன. இம்முறையில் கோவில் வரலாற்றுக்கூடமாகவும் ஆவணக் களரியாகவும் விளங்கி வந்தது என்னலாம்.

4. கோவில் திருச்சுற்று மாளிகையில் ஒரு பகுதி பள்ளிக்கூடமாக இருந்து வந்தது. சில இடத்துக் கோவில்களில் பல்கலைக் கழகங்கள் இருந்து வந்தன. பாடூர் கோவிலில் பெரிய வடமொழிக் கல்லூரி ஒன்றும், காஞ்சி - இராஜசிம்மேஸ்வரத்தில் (கயிலாசநாதர் கோவிலில்) வடமொழிக் கல்லூரி ஒன்றும் பல்லவர் காலத்தில் (கி. பி. 680-900) இருந்தன. பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் (கி. பி. 900-1300) திருபுவனை, எண்ணூர், திருமுக்கூடல் என்னும் இடங்களில் உள்ள கோவில்களில் பல்கலைக் கழகங்கள் இருந்தன. அவற்றில் கல்வி கற்ற மாணவர்க்கு அரசியலார் உண்டியும் உறையுளும் வழங்கினர் ; தலைமுழுக்குக்கும் விளக்குக்கும் எண்ணெயும் உதவினர்.

5. கற்றவரும் மற்றவரும் சமயப்பற்றும் மொழிப் புலமையும் நல்லொழுக்கமும் பெற்று உய்யுமாறு கோவில்களில் சில நூல்கள் படித்து விளக்கப்பட்டன. அவ்விளக்கத்திற்குப் பயன்பட்ட மண்டபம் 'வியாக்கியான மண்டபம்' எனப்பட்டது. சைவ சித்தாந்தம், பாரதம், பிரபாகரம்,

இராஜராஜ விஜயம், சிவதருமம், இராமாயணம், ஆளுடைநம்பி ஸ்ரீபுராணம், பிற புராணங்கள் முதலியன கோவில்களிற் படித்து விளக்கப்பட்டன. 'புராண நூல் விரிக்கும் புரிசை மாளிகை' ஒன்று நீடுர்க் கோவிலில் இருந்தது. இந்நூல்களை எடுத்து விளக்கிய அறிஞர்க்கு அரசியலார் இறையிலியாக நிலம் வழங்கியிருந்தனர். அது 'பட்டவிருத்தி' எனப்பட்டது.

6. கோவில்களில் 'ஆதுலர் சாலைகள்'¹ அமைக்கப்பெற்றிருந்தன. சான்றாகத் திருமுக்கூடல் கோவிலினுள் ஆதுலர் சாலை ஒன்று இருந்தது. அதனில் ஓர் ஆண்டுக்கு வேண்டிய மருந்துவகைகள் இருந்தன. ஒரு மருத்துவன் இருந்தான்; சல்லியக்கிரியை பண்ணுவான்² ஒருவனும் இருந்தான். இவர்கள் பரம்பரை உரிமை உடையவராய் இருந்தனர். நோயாளரைப் பார்க்க மருத்துவப் பணிகளில்³ பலர் இருந்தனர்.

7. கோவில்கள் நாகரிகக் கலைகளாகிய இசையையும் நடனத்தையும் போற்றி வளர்த்தன. இசைப் பயிற்சிக்காகத் திருச்சுற்று மாளிகையின் ஒரு பகுதி பயன்பட்டது. திருப்பதிகங்கள் எல்லாக் கோவில்களிலும் பண்ணேடு பாடப்பெற்றன. இசையாசிரியரும் மாணவ-மாணவியரும் திருக் கோவிலில் நாடோறும் இசையை வளர்த்தனர். தேவார ஒதுவார் அனைவரும் இசைவாணரே அல்லவா? திருவொற்றியூரில் தேவாரம் ஒத்த

¹ Hospitals.

² Surgeon.

³ Nurses.

தேவரடியார் பலர் இருந்தனர். ஒவ்வொரு கோவிலிலும் இசைக் கருவிகள் பல இருந்தன.

கோவில்—கலைக்கூடம்

8. நடனம் கோவிலில் வளர்ந்த கலைகளில் ஒன்றாகும். இசைப் பயிற்சி கொண்ட மகளிருள் ஒரு பகுதியார் நடனத்திலும் பயிற்சி பெற்றனர். இராஜராஜன் தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் அமர்த்திய நானூறு பெண்களில் ஒரு பகுதியார் இசை வளர்த்தலையும் மற்றொரு பகுதியார் நடனத்தை வளர்த்தலையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். பல்லவர்-சோழர் காலங்களில் நடனக் கலை தென்னாட்டுக் கோவில்களில் சிறந்து விளங்கியது என்பதைப் பல கல்வெட்டுகளால் அறியலாம்.

9. நாடகம் என்பதும் நாகரிகக் கலைகளுள் ஒன்று. பெரிய கோவில்களில் 'நாடகசாலை மண்டபம்' எனப் பெயர்கொண்ட மண்டபம் இருந்தது. சான்றாகத் திருவிடைமருதூர்க் கோவிலில் அத்தகைய மண்டபம் ஒன்று இருந்தது. கோவில் விழாக் காலங்களில் கூடிய மக்களை நல்வழிப்படுத்த நாடகங்கள் நடிக்கப்பெற்றன. அவை சாக்கைக் கூத்து, சாந்திக் கூத்து எனப் பலவகைப்பட்டன. இக்கூத்தாடிகள் இறையிலியாக நிலம் பெற்று வாழ்ந்தனர். இவ்வேலை பரம்பரையாகவும் இருந்து வந்தது. தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் ஆண்டுக் கொருமுறை இராஜ ராஜேஸ்வர நாடகம் நடிக்கப்பெற்று வந்தது.

10. சிற்பம், ஓவியம் என்னும் நாகரிகக் கலை கட்டும் கோவிலே தாயகமாக விளங்கியது. தஞ்சைப் பெரிய கோவிலில் உள்ள சோழர் காலத்துச் சிற்பங்கள் வியப்பூட்டுவன. அவை கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டினவான சித்தன்னவாசல் ஓவியங்கட்டும் பிற்கால விஜயநகர அரசர் காலத்து ஓவியங்கட்டும் இடைப்பட்ட வளர்ச்சியை விளக்கும் சிறப்புடையனவாகும். அவை, அக்கால மக்கள் ஓவியத் திறமை, ஆடை அணிகள் முதலிய வற்றை அறியப் பேருதவி புரிகின்றன. இராஜேந்திர சோழன் கட்டிய கங்கை கொண்ட சோழிச் சுரத்துச் சிற்பங்கள் கண்ணையும் கருத்தையும் ஈர்ப்பனவாகும். இவை வேறு தனிப்பட்டவர் இல்லங்களில் நிலையான வளர்ச்சிபெறத் தக்கனவல்ல. ஆதலின், ஊரார் அனைவர்க்கும் பொதுவாகிய கோவிலே இவைகளை வளர்க்கத்தக்க இடமாகும்.

தமிழர் கடமை

இங்ஙனம் இறை வணக்கத்துக்குத் தோன்றிய கோவில், நாளடைவில் மனிதரது நாகரிக வாழ்க்கைக்குத் தேவையான பல கலைகளையும் பேணி வளர்க்கும் பொது இடமாகத் திகழ்ந்து, மக்கட்கு முறை வழங்கும் நீதிமன்றமாகவும் விளங்கி, ஆவணக் களரியாக அமைந்து சிறந்திருந்தது என்பது கவனிக்கத்தக்கது. இத்தகைய கோவில் களே இன்று நம்முடைய நாட்டு வரலாற்றைக் கூறத்தக்க நிலையில் இருப்பவை. இவற்றைக் கொண்டே, “உலகத்திலேயே உயர்ந்த முறையில்

கோவில் கட்டியவருள் முதல் இடம் பெறத்தக்கவர் தமிழரே” என்று பன்னாட்டு அறிஞரும் பாராட்டி உரைக்கின்றனர். இங்ஙனம் நமது பழைய நாகரிகத்தை உலகிற்கு எடுத்து விளக்கும் கோவில் களை நன்முறையிற் பாதுகாத்தல் நமது கடமை ஆகும்.

